

____ „Žluté vesty“ ____

„Jsme tu / Jsme tu“
„Za čest pracujících / A za lepší svět“

„ŽLUTÉ VESTY“

„Jsme tu / Jsme tu“

„Za čest pracujících / A za lepší svět“

Už čtyři roční období... Hnutí „žlutých vest“ trvá již rok...

Ačkoli toto hnutí nebylo schopné uskutečnit skutečnou, silnou a hlubokou světovou sociální revoluci (tu, která nevratně a definitivně smete všechny základy společenského vztahu, jenž ovládá a drtí lidstvo!), podařilo se mu vydržet a dokončit tak cyklus jednoho roku, stejně jako naše planeta, která za rok dokončí své putování kolem Slunce.

Před šesti měsíci jsme úvod předchozího bulletinu, věnovaného stejnému tématu a jeho vývoji, zakončili těmito slovy:

„Konečně tvrdíme, ačkoli se to může zdát provokativní, že přes všechny ten mediální humbuk okolo „Gilets Jaunes“ v žádném případě nemůžeme zapomenout na jednu zásadní věc, že totiž neexistuje nic jako „Gilets Jaunes“, nikdy neexistovalo a existovat nemůže. Z jednoduchého, základního a nevyhnutelného důvodu, že neexistuje třída nebo společenský projekt „Gilets Jaunes“... Vždy a všude se jedná o proletariát proti buržoazii, dvě společenské třídy s naprosto protichůdnými projekty... Ve skutečnosti existují pouze dva projekty, které se střetávají v boji o budoucnost lidstva: na jedné straně historický proces zrušení kapitalistických společenských vztahů a jejich státu, které jsou příčinou bídy, války, vykořisťování, odcizení, útlaču a dominance... Na straně druhé pak stojí prodlužování této noční můry...“

To vše nebrání tomu, aby hnutí, které „neexistuje“ samo o sobě, ale pouze jako výraz a materializace historické (a proto stále aktuální!) konfrontace mezi třídou vlastníků a třídou vyvlastněných, zvládl vytrvat a vynutit si svou přítomnost, dočasně ustoupit jako odliv a pak se vrátit zpět v plné síle. Zdá se nám, že důležitější a správnější než mluvit o zmatcích a rozporech v hnutí, je zdůraznit zásadní determinaci tohoto boje, kterou není ani „přímá“ či „participativní“ „demokracie“, „Referendum občanské iniciativy“, „francouzský lid“, a dokonce ani národní vlajka či Marseillaise...

Základní určení tohoto hnutí, jeho základna a jeho DNA, je rozhodné odmítnutí ožebračování (to, že jsme stále „chudší“, i

když „máme práci“!), odmítnutí zvýšení míry vykořisťování a bídy. Za heslem o obraně „kupní síly“ se skrývá jiný požadavek, a to je „možnost žít“. Hnutí „žlutých vest“ silou nastoluje (i když nikdy ne dost a vždy jen částečně!) potřebu přímé akce, okupací, neohlášených a tudíž „divokých“ demonstrací, blokád ekonomiky a oběhu zboží (hotových výrobků, surovin, pracovní síly!), nutnost kolektivně se organizovat proti státní represi, odmítání jakéhokoli druhu zastoupení a zástupců, ať už pocházejí z řad odborů, politických stran, ale také stran vycházející ze samotného hnutí. V zápalu boje se také rozvíjí silná a nekompromisní kritika médií, buržoazního tisku jako nástroje strukturování „veřejného mínění“, které nikdy není nic jiného než soubor dominantních myšlenek a tedy myšlenek vládnoucí třídy. Média jsou tedy kritizována za to, čím opravdu jsou – jakožto mocenské struktury posilující existující moc...

Ať už se to hnutí „žlutých vest“ líbí nebo ne, ať už si je toho vědomo nebo nikoli (a konečně zpočátku je to fuk!), je svou povahou a praxí (daleko za prapory, kterými mává!) zásadně antidemokratické, a to navzdory různým nánosům vyjádřeným tu a tam v některých prohlášeních, publikacích, návodech, tvrzeních atd. Je antidemokratické v pravém slova smyslu, jakožto negace demokracie, která je základem společenské diktatury kapitalismu. Hnutí otevřeně projevuje své pohrdání politickými úmluvami, své pohrdání a třídní nenávisť vůči médiím a jejich posvátné „svobodě projevu“, tj. svobodě do zblbnutí reprodukovat dominantní a konsensuální ideologii „strany pořádku“. Projevuje své pohrdání a svou třídní nenávisť vůči „svobodě sdružování a shromažďování“, buržoazní svobodě, která opakovaně umožňuje „zastáncům pořádku“ setkávat se svých uzavřených klubech, na svých politických, hospodářských sociálních a vojenských summitech, kde diskutují a rozhodují o nejlepším způsobu, jak ovládnout a rozdrtit naše podvrtné akce, jak nás přimět mluvit a jak nás umlčet...

Stručně řečeno, podzim 2018 byl pro nás všechny („žluté vesty“ nebo ne!) neočekávaným, překvapivým a povzbuzujícím vzni-

kem hnutí, které dalo vale všem stereotypům z velké oficiální encyklopedie třídního boje a jejích variací, které se učí zpaměti odvážní školáci „revoluce“ z kapitalistické levice a krajní levice kapitalu...

Stalo se tedy něco podstatného: spíše objev než návrat, vznik neočekávaného, které nás nikdy nepřestalo překvapovat, a které nás konečně utvrzuje v myšlence, že budoucnost tohoto jedinečného hnutí je stále do značné míry otevřená propojení nekonečných možností, jenž v sobě nese mnohonásobné celoplanetární odmítnutí tohoto světa velkolepého komoditního vyvlastnění. [À contretemps]

Zima a „vánoční prázdniny“, tyhle hloupé oslavy kultu rodiny a reprodukce ideologie národního usmíření mezi třídami, zkrátka tyto svátky nadměrné „konzumace“ (nebo její iluzorní show!), měly ony nepřátelské a problematické „žluté vesty“ postavit do latě. Tak o tom přinejmenším snili všichni ti, kteří mají co získat tím, že udrží tenhle odporný svět takový, jaký je dnes. To však nebyl náš případ! Právě naopak! A začátek nového roku v lednu byl překvapující...

Puřící jaro bylo svědkem toho, jak v ulicích a nábí čtvrtích vykvetly tisíce konfrontací, tisíce útoků na sídla buržoazní moci, tisíce případů rabování jejich komodit, tisíce aktů odporu proti jejich volbám, proti jejich převzetí kontroly nad našim bojem, proti pacifikaci a přesměrování našeho boje...

Aby se otřásl zdi arogance a útlu, bude samozřejmě potřeba mnohem víc, ale trhlina v nich už existuje, jasná jako žlutá vesta, která znovu a znovu buduje svůj několikrát zničený přístřešek na svém kruhovém objezdu bíd. Protože žlutá vesta je tvrdohlavá jako mezek, který se nechce pohnout kupředu. Vybudovat lidské společenství znamená přesně toto: stát se aktivním subjektem, přesvědčit sami sebe, že musíme kolektivně opustit tento svět, hledat prostředky, znovu se propojit s historií starých povstalců, vynalézt nové formy odporu a odtržení, kultivovat pluralitu našich přístupů, utkat naše vlastní solidární síť. Zbytek je věcí tvrdohlavosti, nakažlivosti, přitažlivosti a přesvědčení. [À contretemps]

Léto mělo mobilizaci zasadit konečnou ránu v podobě opalování a pláží, zejména proto, že všechna média týden po týdně radostně ohlašovala „úpadek hnutí“ a počty demonstrantů ztenčující se jako sníh na slunci prázdninové nečinnosti...

Zářijový po-dovolenkový návrat do práce sliboval, že bude bouřlivější než kdy jindy. Mobilizace narůstala a objevily se výzvy k „propojení bojů“: na jedné straně mládež „za klima“ a proti „konci světa“, která by potřebovala svou kritiku gangsterů „klimatického podnikání“ přitvrdit, a na straně druhé různé bojující sektory proletariátu ve Francii, které ztělesňují částečnou roztržku se slepou uličkou odborového rámce. Ale jak se blížilo první výročí hnutí „žlutých vest“, naděje, síla, odhodlání a potenciál skutečného „sblížení bojů“ přicházel z celého světa. Jde tu o propojení, k němuž dochází přímo na mezinárodní úrovni, a které tak vyjadřuje svou internacionalistickou podstatu silněji než kdy předtím. S ohledem na boje, které v posledních týdnech explodovaly a nabíraly na síle po celém světě, vzhledem k bojům, které i nyní, když zveřejňujeme tento bulletin, nadále rozpalují naši realitu, již někteří mluví o „novém cyklu třídního boje“...

Velký americký buržouš Warren Buffett před patnácti lety prohlásil, opilý drzostí a pohrdáním, které mu dává jeho dominantní pozice kapitalistického predátora, rezolutně, ale nikoli bez důvodu: „Třídní boj existuje, to je fakt, ale je to moje třída, třída bohatých, kdo tu válku vede, a my v ní vyhráváme.“

Nechtěli bychom zde příliš mírnit neomezený optimismus pana Buffetta, protože kapitalistická třída, její společenský vztah,

který vytváří vykořisťování, bídu a války, a její svět, který s tím vším souvisí, budou samozřejmě ještě nějakou dobu řídit proti lidstvu. Můžeme však přinejmenším říci, že pokud to, co se rozvíjí před našima očima, není nový cyklus třídního boje ohlašující horizont, který nakonec přestane být nedosažitelný, rozhodně se mu to aspoň hodně podobá...

Velmi důležité sektory proletariátu vyrazily jeden po druhém a někdy i současně do ulic. Desítky a stovky tisíc, dokonce miliony proletářů. Ve velkých městech v několika zemích na všech kontinentech zaplavují místa svého vykořisťování, útlu a odcizení – v Alžírsku, Súdánu, Nikaragui, Haiti, Hongkongu, Egyptě, Indonésii, Iráku, Libanonu, Ekvádoru, Hondurasu, Bolívii, Chile, Íránu, Kolumbii atd. Všechny tyto boje jsou zásadním důsledkem neuspokojování bezprostředních i lidských a historických potřeb naší třídy, a mají společné to, že často trvají a dokonce se stanou radikálnějšími, jakmile se místní část světové buržoazie cítí povinná upustit ze svého stolu několik drobků, aby uhasila sociální požár.

Z tohoto hlubokého, vášnivého a ozdravného odmítnutí „návratu k normalitě“, návratu k nudě, banalitě, ke každodennímu přežití, návratu k práci, která otupuje, mrzačí, vysušuje naše těla i srdce, práci, která zabíjí, návrat k utrpení v práci, utrpení z práce a nedostatku důvěryhodné perspektivy v tomto světě predátorství a vydírání, v tomto světě, který bude dál praskat, až se úplně zhroutí... To vše otevírá historickou perspektivu (být stále vzdálenou a zárodečnou) sociální revoluce, lidské emancipace, beztřídní společnosti, společnosti radosti, zkrátka perspektivu komunismu. Když naši soudruzi říkají, že bojové hnutí je vždy lokálním vyjádřením globální nutnosti, plně to v nás rezonuje...

V Iráku proletariát nadále útočí na citadely našich pánů, proti válce, proti militarizaci, proti bídě, proti otrávené vodě a podvýživě, proti nedostatku perspektiv, proti „korupci“, proti politice našeho nepřítele – buržoazie. Jeho boj stál (oficiálně!) už čtyři sta životů. A téměř dvacet tisíc proletářů bylo od začátku října zraněno, a to nemluvíme o zatýkání, mizení, mučení. Ale naše třída odolává a klesá si cestu úskalími hrůzy, zbabělosti a špinavosti soukromých vlastníků a jejich ochránců – okupuje centrální a strategická místa, kde organizuje struktury naší komunity boje a života, staví barikády, ohrožuje jejich opevněná velitelství v „Zelené zóně“, útočí a zapaluje krysí nory politických stran a jejich po zuby ozbrojených milic, odřezává důležité komunikační kanály a blokuje tak životně důležitý tok jejich komodit. A to vše nejen v Bagdádu, ale po celé zemi. A mírné trhliny se již začínají objevovat i v soudržnosti, disciplíně a bojovém duchu státních žoldáků: například v Karbale policisté vyjadřují solidaritu s demonstranty; v Ninive skandují šiiští milicionáři z „Jednotek lidové mobilizace“ (*al-Hashd al-Sha'abi*) slogany ve prospěch boje...

V Libanonu odmítli vyšší armádní důstojníci provést vládní příkaz střílet do davu, protože se obávali, že mnoho vojáků zmítaných třídními rozpory by se sbratřilo s demonstranty, svými bratry a sestrami v chudobě, jak se ostatně stalo už dřív, i když jen částečně. V této oblasti bohužel koluje příliš málo svědectví, dokumentů, letáků a manifestů s jasně proletářskými pozicemi a ještě méně se jich dostane až k nám. Přesto mezi stovkami videí dostupných na internetu upozorňujeme čtenáře na to, kde demonstranti, kteří drží silniční barikádu uprostřed hořících popelnic a pneumatik, říkají: „Nechceme politické strany ani nic jiného. Jsme jeden lid spojený proti státu. Chceme, aby padl. Revoluci!“...

V Chile, kde je strach buržoazie přímo úměrný probíhající

třídní konfrontaci, se armáda, která nikdy ze scény doopravdy nezmizela, vrací do panoplie kapitalistického státu, aby obnovila řád normality a „business as usual“. Metody mučení a teroru z Pinochetových dob znovu dochází plného uplatnění, stejně jako je tomu pokaždé, když proletariát zvedne hlavu a zaútočí. Už více než měsíc na nás střílí ostrou municí, aby se postavili našemu hnutí antikapitalistické přímé akce, míří nám na oči (stejně jako ve Francii!), aby nás oslepili, aby nás umlčeli a aby nás mohli terorizovat, ale jejich propaganda a lži jsou stále prázdnější a prázdnější. Znásilňují naše sestry v boji – ty, které se aktivně účastní chaosu a radosti vzpoury – na svých odporných a špinavých policejních stanicích, aby se zmocnili jejich těl, samozřejmě, ale především, aby zničili pouta solidarity, která tkáme, aby rozdrtili bratrství a lásku, kterou si naše třída znovu přivlastňuje v boji a jeho prostřednictvím...

Jak se blížilo první výročí hnutí „žlutých vest“ zaznívaly z Francie internacionalistické výzvy, aby bylo toto výročí věnováno „všem lidovým povstáním na světě“. Apelovaly na „spojení sil“ a „změnu našich životních podmínek“, abychom mohli „jednat společně“ a „vytvářet a posilovat spojení mezi lidem v boji“...

Důležité sektory proletariátu v Íránu se neorganizovaně, ale organicky a spontánně vydaly do ulic více než sta měst, zaútočily na banky a mešity, vypalovaly sklady pohonných hmot, rabovaly obchody atd. To vše v reakci na brutální oznámení o ukončení dotací na benzín, které by zdvojnásobilo jeho cenu u pumpy a které představuje přímý a drastický útok na životní podmínky naší třídy. Nejradikálnější sektory proletariátu nevtřhly do ulic s prázdnými rukama – někteří byli ozbrojeni, přesně jako nejradikálnější proletáři v Chile, kteří vykradli zbrojnice, aby se vybavili pro násilnější střety se státem... Jistě, na obrácení poměru moci mezi třídami to zase nestačilo. Několik policistů a členů represivních sil, kteří patřili mezi ty, které se naše třída v bojích posledních let naučila nejvíce nenávidět („Revoluční gardy“, milice Basídž atd.), bylo zabito na ulici nebo ze zálohy. Ve Francii, stejně jako v Íránu a všude v této kapitalistické noční můře, rozhodně „každý nenávidí policii“ a „policie nenávidí každého“...

Jak je z těchto několika málo příkladů jasně vidět, pokud „jsou dějiny všech dosavadních společností dějinami třídních bojů“, zažíváme v současnosti zrychlení procesu společenské konfrontace, stoupající dynamiku zhoršování konfliktnosti třídních vztahů...

Jaké úkoly si můžeme jako revolucionáři dát? Jsme na začátku nového historického období, ve kterém je velmi důležité, aby se procesy učily samy ze sebe. Naše strana jakožto společenská síla bojující za komunismus žije a již existuje na základě těchto vzpour. Jako revoluční menšina jsme součástí proletariátu a těchto bojů, nejsme strana stojící stranou [oddělená a odlišná], ale jsme ti, kdo, jak řekl Marx, se snaží propagovat a prohlubovat určení hnutí a zároveň se pokoušejí teoreticky vyjasnit naši praxi okolo obecných cílů naší třídy. Jak jsme řekli, začátek nové fáze třídního boje, dlouhé období sociální revoluce poznamenané konečnou krizí kapitalismu, neznamená, že komunismus je hned za rohem. Od revoluční situace jsme ještě velmi daleko: schopnost proletariátu ustavit se jako třída, jako strana je pro tento proces zásadní, sblížení mezi materiálními procesy třídního boje a komunistickým historickým programem, který vychází právě z těchto bojů, je to hlavní. Proto jsou dnes otázky teoretického a programového vyjasnění tak důležité. Náš boj se neodehrává pouze na barikádách současnosti, ale také v poučeních, které lze vyvodit z barikád minulosti.

Je před námi ještě dlouhá cesta, a přesto už není cesty zpět. Musíme žít vášní boje, ale také bojem o teoretickou a programovou jasnost. [Barbaria Group]

V tomto bulletinu věnovanému hnutí „žlutých vest“ a rozšíření současných bojů po celém světě zveřejňujeme několik dokumentů tohoto hnutí. Hnutí, které vyjadřuje vitalitu dávného boje naší třídy proti tyranii hodnoty, proti vykořisťování. Naším cílem pochopitelně není analyzovat tyto události proto, abychom je pouze pochopili, ale spíše proto, abychom je transformovali, abychom narušili historickou každodennost našeho ubohého proletářského života, v němž nás svírá a škrtí bída, abychom definitivně odstranili kapitalistický společenský vztah z povrchu naší planety. Nechceme trávit čas popisováním hrůz této společnosti smrti a utrpení. Samozřejmě, že se nechceme uzavřít do pasivní a akademické role. Nezajímá nás ani biologie kapitálu a nemáme v úmyslu jej objektivně popisovat. Naopak, naším cílem je přímo se podílet na jeho konečné destrukci a účastnit se hnutí, které píše jeho nekrolog. A to znamená, že rozhodně stojíme v srdci událostí, které se odehrávají před našima očima, stojíme na straně proletářského hnutí jako aktivní a rozhodná síla...

★ Třídní válka – listopad 2019 ★

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

(2. prosince 2018)

ŽIVOT JE PŘÍLIŠ DRAHÝ, NEŽ ABY SE DAL ŽÍT! (Exploités NRV 31)

Jsme dělníci, pracující v dočasných a nejistých zaměstnáních, podnikatelé z donucení, nezaměstnaní na sucho, studenti, kteří dřou, školáci předurčení k bídě, důchodci ve sračkách. Hnutí žlutých vest se nás taky týká – jsme bez peněz.

Dnes, po dvou týdnech nepřetržité blokády, dělá vláda vše pro to, abychom se vrátili domů. Vyzývá „žluté vesty“, aby si vytvořily struktury. A oportunisté už se hrnou. Jsou to často straničtí aktivisté, někdy z krajní pravice, kteří se schovávají za slovo „lidé“. V seznamu požadavků, které byly zaslány vládě, není nic, co by zlepšilo naši situaci. A zejména ji nezlepší nějaké „občanské“ shromáždění nebo „snížení nákladů zaměstnavatelů“. Pokud jde o ty, kteří chtějí, abychom věřili, že máme více společného s našimi šefy než s proletáři migranty z celého světa, ti jsou ve službách moci a buržoazie.

Požadavky – cesta ven nebo slepá ulička?

Některé žluté vesty si říkají, že přece musíme mít nějaké požadavky. To není pravda. Požadavky otvírají vládě cestu, jak z toho ven. Podepíše jakoukoli dohodu a jen co hnutí opadne, tak ji zradí, tak jako na Guadeloupe v roce 2009. Cestu nám ukazuje hnutí na ostrově Réunion. Vláda se snaží uhasit požár. Ale navzdory několika drobným opatřením, která navrhuje ministryně, se tamní hnutí nevzdává. Objevilo se totiž oportunistických reprezentantů, tolik takzvaně oficiálních komuniké, a to znamená jediné – že nám v reálném životě chybí prostor k diskusi a k jednání. V tomto bodě si nedáváme příležitost vyhrát. Při tomto tempu riskujeme vyčerpání.

Co nás spojuje? Naše životní podmínky, život příliš drahý na to, aby šel žít.

Tento problém nepochází pouze z našeho vztahu ke státu. Ovlivňuje naše místo v této společnosti a daleko přesahuje otázku „daní“. Stát a šéfové mají společný zájem:

„hladký chod ekonomiky“. To znamená zhoršování našich pracovních podmínek, dopravy, bydlení, vzdělávání, zdravotnictví, prostě života jako takového, ať už jsme Francouzi nebo ne, ať už jsme z města nebo žijeme na venkově.

Útočí na nás ze všech stran. Prvním reflexem žlutých vest bylo zahájení blokády ekonomiky. V tomto úsilí je třeba pokračovat. Ale nečekejme, až se lidé ke žlutým vestám připojí.

Pojďme hnutí rozšířit všude a na každý den.

Ve firmách, na středních a vysokých školách, na pracovních úřadech, v nemocnicích, v domovech pro seniory, na sociálkách atd. Toto šíření bude mít podobu stávek, okupací, blokády a demonstrací.

Jediným limitem pro to, jak protest posunout dál než na silnici, je naše představitost. Abychom toho dosáhli, vytvořme si organizační nástroje schopné takové hnutí vybudovat. V Saint-Nazaire okupují žluté vesty prázdnou budovu, kde na shromážděních diskutují strategie, které mají být přijaty.

Ustavujme shromáždění

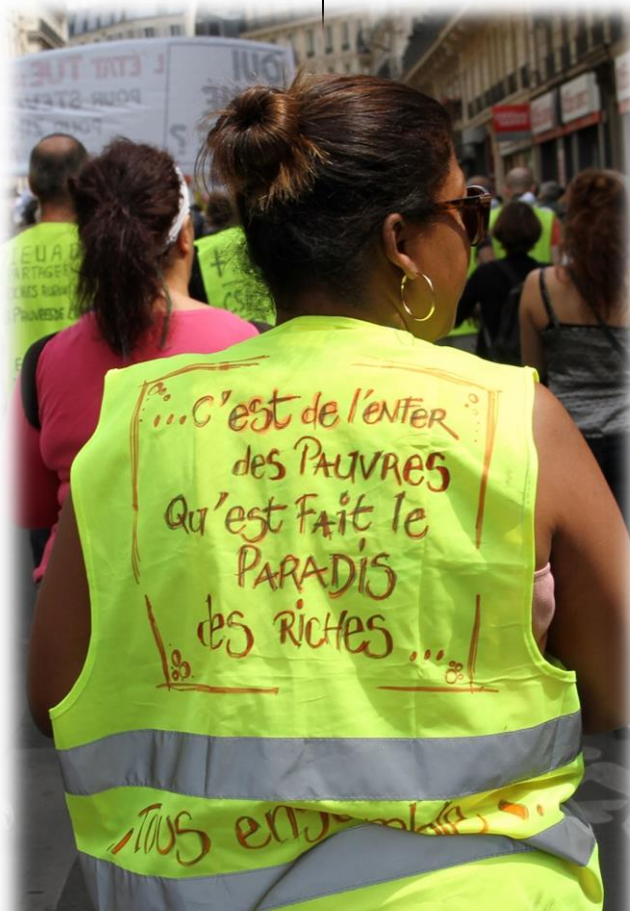
V oblasti okolo Toulouse neexistuje žádné trvalé bojové shromáždění, které by diskutovalo o naší strategii. Ani na blokáдах, ani nikde jinde. Nemůžeme dál slepě chodit na blokády, za chvíli se tam můžeme ocitnout sami.

Jde také o to, abychom byli dosažitelní: toto hnutí, tak masivně podporované, musí vytvořit prostor pro všechny, kdo se k němu chtějí připojit a posílit ho.

Ať už jsme kdekoli, ustavujme bojová shromáždění.

**Život je příliš drahý na to, než aby se dal žít!
Náš boj je příliš velký na to, aby ho šlo zastavit!
Ještě více blokády, abychom získali vše**

**Ti, co jsou švorc, ve žlutých vestách
Rozzlobení vykořisťování 31 [Exploités NRV 31]**

„...Ráj bohatých je vyroben z pekla chudých...“

(4. únor 2019)

VZHŮRU PSANCI TÉTO BÍDY, JIMŽ SE SVĚT ZMĚNIL V GALEJE! OTROCI, VZHŮRU K CÍLŮM SVÝM! VZHŮRU PROTI VYKOŘIŠŤOVATELŮM A UTLAČOVATELŮM! NASTOLME SOCIÁLNÍ BLAHOBYT! (Žluté vesty Poitiers)

Máme už dost sociální nerovnosti a chudoby!

Máme už dost měsíců, které končí už patnáctého, máme dost snižování příspěvků na bydlení [APL], zvyšování nájemného, růstu cen potravin, daní ze všech základních komodit a energií, máme dost vypínání elektřiny, vystěhovávaní a šmírování státní milice na úřadech práce [Pôle emploi] a sociálních úřadech [CAF] nebo v našich čtvrtích! Už nás nebaví stát ve frontě na jídlo! Už nás nebaví platit a potit krev, aby to některým z nás nestačilo ani na holé přežití! Už máme dost budoucnosti chystané pro naše děti! Už se nechceme dívat, jak naše čtvrti, města, departementy a regiony ničí zavírání veřejných služeb nebo továren... Máme dost toho, že proti tomu nemůžeme říct ani slovo a nemůžeme rozhodovat o tom, co se nás týká!

Odmítáme tenhle osud! Stát nás mlátí, plynuje a mrzačí! A zvedají se hlasy, které volají po tom, aby nás postříleli kulomety!

Žluté vesty, lidé pobírající dávky v nezaměstnanosti nebo sociální dávky [RSA], stávkující, námezdně pracující, členové odborů, odboroví aktivisté, kočovní dělníci, Romové, migranti bez dokumentů, přistěhovalci, mládež z okrajových čtvrtí, důchodci, lidé se zdravotním postižením, bez ohledu na pohlaví, sexualitu, víru, národnostní původ..., to jsme my všichni, pracující lidé, které stát miliardářů potlačuje. Všichni vězni, kteří se stali obětí státní represe, musí být propuštěni, zranění musí být odškodněni a agresivní policisté nesmí zůstat nepotrestáni. Za státní represí stojí miliardáři vinni ze sociálních zločinů proti pracujícím lidem.

Spojme se a prosadme naše životní potřeby, abychom mohli slušně žít!

Jejich bohatství je naše bída. Čtyřicet francouzských miliardářů vlastní 320 miliard EUR, zatímco stále více lidí žije v bídě, ať už pracují nebo ne, nebo na pokraji bída. Skon-

cujeme s touto společností nerovností, v níž bohatne jen jedno procento lidí. Jejich [...] volby a jejich velká debata nám sociální blahobyt nepřinesou. Dosáhneme ho jen tak, že se spojíme a zmobilizujeme za naše vlastní zájmy neslučitelné se zájmy miliardářů.

Nemáme nic! Chceme všechno!

Deklarujeme, že jediným právoplatným zákonem je sociální blaho pro všechny!

Abychom zavedli sociální blahobyt, organizujeme se po celé zemi ve Shromáždění nebo Výboru žlutých vest a koordinujeme se! Pojdme spolu debatovat! Nenechme nikoho rozhodovat o tom, co je pro nás dobré! Pojdme sami rozhodovat o našich požadavcích, o metodách boje, o způsobech organizování se a o tom, jakou společnost chceme vybudovat! Jsme žebráci, bezzubí lidé této společnosti. V jejich očích nejsme nic! Buďme vším! Skončujeme se státem vydřiduchů a necelého jednoho procenta miliardářů, kteří kontrolují veškeré bohatství!

Nerozhodujeme o ničem! Chceme rozhodovat o všem! To je cesta [...] pro pracující lidi!

Žluté vesty z Ustavujícího shromáždění v Poitiers

(6. únor 2019)

SPOJME SE A VYBUDUJME HNUTÍ POVSTALECKÉ STÁVKY PO CELÉ ZEMI ZFORMUJME BOJOVÁ SHROMÁŽDĚNÍ NEBO VÝBORY ABYCHOM TUTO STÁVKU SAMI VEDLI (Žluté vesty Poitiers)

My, žluté vesty, mobilizované na kruhových objezdech, na demonstracích organizovaných na svrchovaných [...] shromážděních, bojujeme už déle než dva měsíce proti státu miliardářů, nerovnosti a bídě, která se dotýká stále většího počtu z nás, zatímco si nejbohatší jedno procento nacpává pupky na úkor pracujících lidí.

Vláda ustoupila a miliardáři se nás báli! Ale to nestačí

Boje posledních let, organizované, kontrolované a vedené byrokracií jednotlivých odborů nedokázaly vládu donutit k ničemu, naše hnutí však ukázalo, jak účinný může boj být, když ho vedeme sami. Vláda snižuje daně z pohonných hmot nebo plynu, technické kontroly vozidel, zlevňuje dálniční známky pro nákladní vozidla... Zvyšuje prémie a velké společnosti vyplácí prémie železničářům nebo zaměstnancům domovů důchodců [EPHAD]. Tvrdí, že to není ze strachu!!! Samotný fakt, že to tolik zdůrazňují... svědčí o pravém opaku! Vláda také odkládá budoucí útoky, jako zákon o potravinách, daňovou reformu atd. A co je nejdůležitější, odkládá útok na důchody! Přesto stát couvá o co nejmíň a doufá, že se náš boj vyčerpá. Pracující, nyní je čas udeřit, dokud je železo žhavé.

Pracující a žluté vesty, je to stejný boj!

Bojujeme stejný boj jako všichni ti, kteří žijí pouze ze své práce, kteří nikoho nevykořisťují a kteří jen tak tak přežívají z nízkého platu, z příležitostné práce, z malého důchodu, z dávek v nezaměstnanosti nebo sociálních dávek [RSA]. Abychom mohli vést boj společně, vznikají téměř po celé Francii vazby mezi žlutými vestami a zaměstnanci podniků – podporují stávky, distribuují letáky v továrnách a společně demonstrují. Místní odboroví aktivisté v některých případech toto propojení podporují, ale odboroví vůdci tlačí dělníky k tomu, aby zůstali podezíraví, aby zůstali stát stranou, a šíří pomluvy a obviňují žluté vesty z toho, že jsou to násilníci, rasisté, fašisté, homofobové, antisociální... I odborové konfederace však byly několi-

krát nuceny demonstrovat společně se žlutými vestami, což ukazuje, že jejich zdrženlivost byla jen výmluva.

Pojďme se spojit na základě sebeorganizace a přímé akce hnutí žlutých vest

Aby mohlo dojít ke skutečnému propojení, museli by se odboroví vůdci poučit ze svých hořkých porážek a z úspěchu žlutých vest. Ale toto není ten případ! Přímá akce již není jejich pojetí boje. Boj napříč kategoriemi tyto struktury, které rozměňují stávky a staví se proti tomu, aby je vedli sami stávkující, opustily už dávno. Odbory nechtějí vést boj proti státu miliardářů. I když mnoho odborářů bojuje společně se žlutými vestami, odmítáme jakékoli převzetí boje a dohled zejména těch odborových svazů, které se k nám připojují se zpožděním a chtěly by boj kontrolovat, podmanit si jej, omezit ho, přivést zpět k něčemu klasičtějšímu. Naším zájmem není následovat odborové struktury, ani v jejich volání po klidu, ani v tom, jak organizují boj, po jednotlivých odděleních, po jednotlivých nemocnicích, boj v nemocnicích odděleně od boje ve vzdělávacím systému a na železnici [SNCF] nebo v energetickém průmyslu, letecké dopravě či poště. Naším zájmem je vybudovat výbory a shromáždění žlutých vest v továrnách a v celé společnosti. Propojení boje žlutých vest s bojem zaměstnanců nesmí vést odbory, ale samotní pracující.

Odboroví vůdci chtějí sondovat mínění občanů

My chceme, aby pracující rozhodovali o všem, co se jich týká

Odmítáme se vzdát politických cílů žlutých vest, zejména těch, které zpochybňují 1) stát miliardářů, 2) naše povstalecké způsoby boje, které mimo jiné odmítají policejní kontrolu a 3) revoluční cíle, které stojí proti tomu, aby se miliardáři nekonečně obohacovali, zatímco pracující mají pouze právo utahovat si opasky. Odborové struktury integrované do státního aparátu, který je financuje a určuje jejich fungování, nemohou vést boj přímo proti státní moci miliardářů, které uznávají. Nezpochybňují fakt, že miliardáři řídí celou společnost. Nanejvýš chtějí, aby se nás někdo zeptal na náš názor – jaký výsledek to přinese, jsme se mohli přesvědčit na příkladu podobné praxe v rámci některých továren. Nechceme, aby se nás někdo ptal na náš názor! Chceme rozhodovat o všem, co se nás týká. Už nechceme, aby nás někdo vedl nebo nám vládl, ale chceme se vést a vládnout sami.

Budme všichni žlutými vestami a smažme společnost miliardářů!

Žluté vesty z ustavujícího shromáždění Poitiers

Zdroj ve francouzštině: <https://www.facebook.com/gilets.jaunes.poitiers/photos/a.1302417909900771/1358626977613197> #giletsjaunespoitiers@tutanota.com

(17. březen 2019)

PAŘÍŽ JE NAŠE (ACTA)

Nikdy předtím nebyla přezdívka Champs-Élysées „nejkrásnější avenue na světě“ tak přiléhavá. Na jeden den se tato tepna, tento symbol luxusu, stala ztělesněním obnovené společné moci.

Ano, silám pořádku se podařilo zvládnout většinu nepokojů na a kolem Champs – i přes některé více či méně úspěšné pokusy o divoké protržení pořádkových kordonů. O co bylo dějství XVIII intenzivnější, o to bylo méně geograficky rozšířené. Stačilo však slyšet Žluté vesty, jak celé odpoledne skandují: „Revoluci!“. Stačilo vidět, jak dav strhl obrovskou kovovou desku, která chránila obchod Bulgari, a zvedl ji nad hlavy a vrhl ji proti policii zpívaje: „Vyhráli jsme!“. Stačilo vidět jak, když se transparenty dostaly na několik metrů od Arc de Triomphe, zásahová jednotka ustoupila a utekla před náporom demonstrantů za budovu Louis Vuitton. Stručně řečeno, stačilo tam být, abychom pochopili, že navzdory zjevné nerovnováze sil tu kolovalo šílené odhodlání a obrovská důvěra: lidé se už nebáli. Při nepokojích ve skutečnosti nezáleží na množství materiálních škod, na počtu rozbitých oken, hozených kamenů nebo spálených aut. To na čem naopak záleží, je kvalitativní rozměr: kolektivní energie a to jak její rozvinutí mění vědomí. Nikoli vyčíslené ztráty způsobené nepříteli, ale politické a ideologické síly osvobozené v lidech.

Média a vláda tolik tvrdohlavě poukazují na posedlá „1500 ultra násilníků“, kteří údajně násilí organizovali, aby zakryly méně příjemný fakt – v sobotu 16. března se nepokojů tak či onak zúčastnili všichni, kteří se právě nacházeli na Champs a jejich okolí.

Na rozdíl od prvních dějství hnutí už včera nikoho nenapadlo bránit rabování, ničení luxusních obchodů nebo střetům s policií. Naopak, každé roztržštěné sklo nebo úder kládívem se setkaly s nadšeným jásotem. Pro tisíce přítomných lidí to všechno bylo naprosto logické – *normální*. Jak shrnul v náhlém záblesku jasnozřivosti deník *Le Monde*: „Během prvních týdnů hnutí se vřdycy objevili nějací demonstranti, kteří protestovali proti rabujícím. Tentokrát nic.“

To je to, co děsí vládu – že není možné vnést mezi ty, kteří se událostí účastnili, nějaké štěpení. Jaká hrůza, vidět mírumilovné mamky a taťky jak s úsměvem fotí na sametových pohovkách z restaurantu Fouquet, který o několik metrů dál hoří – místo toho, aby se od „vandálů“ distancovali, jak je ve svém projevu nabádal Castaner. Ale všechny ty řeči byly marné, nikdo na ně neslyšel. Arogance moci a brutalita její policie dosáhly takových rozměrů, že už neexistuje prostor pro rozštěpení.

To je další důkaz toho, že lidová povstání otrásají těmi, kdo se jich účastní, rozvíjí jejich přesvědčení

a mění jejich jistoty prostřednictvím kontaktu s praxí. Dnes už principiální pacifismus a naivní přístup k represivnímu aparátu státu z pochodů Žlutých vest téměř vymizel. Pamatujete se na ty, kteří ještě před nedávnem tvrdili, že je možné hnutí zařadit do té či oné škatulky, přiřadit mu tu či onu vnitřní ideologickou identitu?

Ale kdo je nejvíc vinen touto progresivní „radikalizací“ Žlutých vest? Kdo je dokázal přesvědčit, že v boji platí pouze antagonismus, když ne samotná vláda? Po třech týdnech povstání Macron na začátku prosince ustoupil – věc, které tradiční sociální hnutí nedosáhly ani po desetiletích. Potvrdil, že stát vyslyší potřeby svých obyvatel pouze tehdy, když je k tomu donucen, když už *nemůže jinak*. Žluté vesty to dokonale pochopily: „Uvědomili jsme si, že nás poslouchají, jen když něco rozbijeme.“ – Johnny, 37 let, vedoucí centra volného času). „Rozbíjet je super, protože buržoazie je v té své bublině tak v bezpečí, že se musí fyzicky bát, aby nám něco pustila.“ (Anne, 33 let, pošťačka z Toulouse)

To, že hnutí opět, po 18 týdnech své existence, dosáhlo takové úrovně konfliktu, je již samo o sobě pozoruhodnou skutečností. Ale ultimátum z 16. března nemělo být poslední labutí písní, jakkoli okouzlující. Nic nemůže být nebezpečnější než se spokojit s pravidelnou sobotní akcí. Ta dává smysl jen jako odrazový můstek, jako rozcestí. Musíme tohoto data využít k zahájení nové fáze, k vybudování nového jara našeho boje.

Silné paralelní hnutí proti změně klimatu a proti policejnímu násilí vyvolaly naléhavou otázku koagulace. Protože nepokoje, i když se opakují, nejsou dostatečné. Musí být propojeny s oživením ekonomických blokád a s pokračující prací na politickém a strategickém vyjasňování. Éric Drouet to v sobotu večer přiznal: pochody pod policejním dohledem nebyly k ničemu. Jen pokračující úniky z daného rámce a velká sabotáž ekonomiky mohou hnutí vést k vítězství.

Nemáme ostatně na výběr – první elementy reakce represivních sil naznačují, co by rozdrčení současného hnutí znamenalo pro každého z nás.

Zdroj ve francouzštině: <https://acta.zone/paris-est-a-nous/>

(18. března 2019)

„REVOLUCE, REVOLUCE, REVOLUCE!“ ŽLUTÉ VESTY SE VYDÁVAJÍ NA CHAMPS-ÉLYSÉES (Rouen dans la rue)

„Pokud chtějí viníka, jsem tady. Ať si pro mě přijdou.“

Tak se Macron vyjádřil při svém vystoupení v parlamentu 24. července 2018 uprostřed aféry Benalla, která se od té doby stala národním skandálem. Prezident byl jako vždy plný pohrdání a spokojený sám se sebou, o aféře mluvil jen málo a asi tak, jako by se jednalo o dětskou hádku o velké přestávce. 2. prosince 2018 fanoušci Olympique Marseilles odpověděli na tuto Macronovu provokaci tím, co se pak stalo hymnou hnutí: „Emmanueli Macrone, ty vole, přijďme si pro tebe!“

Tentokrát to nebylo jen fanfarónství. Od 17. listopadu se žluté vesty opakovaně pokusily si pro Macrona dojet. Do Elysejského paláce. 8. prosince byl palác přeměněn na bunkr a Macrona měl v případě potřeby vysvobodit přichystaný vrtulník. Žlutým vestám se to nepovedlo jen kvůli obrovskému nasazení bezpečnostních sil, kterými Macron disponuje. Policie je poslední baštou tohoto režimu a jeho vlády. Dokonce se říká se, že všechny policejní síly nedokázaly minulou sobotu zajistit klid na Champs-Élysées, protože byly nasazeny na ochranu paláce. Vyčuránek Macron se o přestávce vychloubal a pak se utíkal schovat za paní učitelku.

Bylo by snadné smát se žlutým vestám, že stále zpívají, že si pro Macrona dojdou, ale nikdy se jim to nepodaří. Ale žluté vesty nechtějí ani tak Macronovo tělo, jako spíš zaútočit na svět, který reprezentuje. Svět elit a jeho pohrdání „lidmi, kteří nejsou nic“. Svět oligarchů, kterým jsme ještě nedávno neváhali říkat buržoazie. Svět správců kapitálu a financí, kteří tak rádi poučují ty, kteří se dřou, a zatím se válí v nestydatém luxusu. Svět těch, kteří slaví své prezidentské vítězství v restauraci Fouquet's, nebo si jedou lyžovat, zatímco Paříž hoří. Svět těch, kteří by udělali cokoli, aby tento systém vydržel.

To je svět, který si žluté vesty chtěly podat a který si minulou sobotu na Champs-Élysées podaly. Systematicky ničily a rabovaly luxusní butiky, rozdávaly čokoládu, šperky, oděvy a další vzácnosti, které jsou obvykle cenově nedostupné. Svědomitě drancovaly to, co někteří nazývají nejkrásnější ulicí na světě. Opakující se útoky na pořádkové síly, které mají za úkol chránit tento svět. Nakonec obětování restaurace Fouquet's, která sama o sobě symbolizovala opovržení prezidenta a světa mocných. Podává se tam

brunch za 95 EUR. Mezi svými. A daleko od žeb-ráků.

Champs-Élysées není naše avenue. Fakt, že jsme schopni oslavovat na troskách jejich starého světa, buržoazii evidentně nahání strach. Protože přes všechny strach, přes všechnu vážnost situace i přes všechno kolektivní odhodlání to ten den byla skutečná slavnost žlutých vest. Vláda nás může označovat za spřežence zla či zločince, jak

chce. Nenucenost, s jakou se někteří z nás usadili na improvizované terase s nábytkem z Fouquet's uprostřed doutnajících Champs dokazuje, že nežijeme jako zločinci a že máme pravdu.

8. prosince sice Macron nemusel utíkat vrtulníkem, ale 16. března s ním letět musel. Vytrhali jsme ho z prostředka PR operace na lyžích, přišli jsme si pro něj a přiměli ho, aby se kvůli naléhavosti situace musel vrátit. Zabránili jsme mu předstírat, že se nic neděje.

„Veni, vedi, vici“ řekl jeden nesympatický císař.

Minulou sobotu jsme přišli, viděli a dobyli. Co přesně? Kdo to může říct? Ale poprvé od začátku tohoto hnutí skandoval dav jako jeden muž: „Revoluce, revoluce, revoluce!“

(26. března 2019)

16. BŘEZNA: VÁLKA CHUDÝCH (několik žlutých vest z Paříže)

18. dějství znamenalo masivní ničení luxusních obchodů na Champs-Élysées a také rozsáhlé a systematické přerozdělováním všeho, co se v nich nacházelo. Proti současnému mediálnímu útoku, který tyto krádeže popisuje jako činy apolitických rabujících, chceme předložit vlastní verzi toho, co se tuto sobotu stalo, politickou ódu na lidové rabování.

Když jsme se v sobotu večer vrátili domů, dívali jsme se na zprávy BMFTV a měli jsme trochu provinilou radost z toho, jak se novináři zapotili. Nejsme ani zklamaní, ani

překvapení: byl to stejný konvenční diskurs, který nám do posledního dechu vnucuje svůj kriminalizující výklad a opravdu tvrdě pracuje na vytvoření paniky okolo oněch známých slavných vandalů [casseurs]. V mediálním jazyce jsou všechny žluté vesty divoký dav, kriminálníci, vandaloové, kteří rozbijí, rabují a zapalují v násilném šílenství a před nimiž blednou závisti i ty nejambicióznější teroristické organizace. Média přetékají superlativy, žádné slovo není dost silné, aby charakterizovalo situaci: pro France TV Info je „Nejkrásnější avenue na světě zničená“, pro Le Monde je to „běsnění vzteku“. Takže když se díváme na záběry z katastrofy Fouquet's v plamenech, říkáme si, že žluté vesty jsou přece jenom třída.

Média, hlídací psi moci a soukromého vlastnictví

V médiích převládá barbarský slovník: od „vrahů“ přes „vyplenění“ až ke „spoluviníkům“. Champs-Élysées se mění v chaotickou válečnou zónu obsazenou vikinskými nájezdníky a hordami barbarů s plynovými maskami. To oč tu jde, je depolitizace nepokojů na jedné straně a dehumanizace demonstrantů na straně druhé. Pro média je to otázka rabování a ničení jakožto nepochopitelných činů prováděných pod vlivem nenávistného davu, jako kdyby lidé zešléli.

Média sice musí uznat, že ničení bank má politický charakter, ale v případě velkých obchodů na Champs je pro ně snazší vykreslit nový portrét demonstrantů jako rabujících, kteří si chtějí jen naplnit kapsy. L'Obs [francouzský zpravodajský týdeník, dříve Le Nouvel Observateur] tedy jasně rozlišuje mezi „ultralevicí“, zastoupenou „těmi, kteří jen chtějí dát průchod své brutalitě, které může jako příslovečná vlajka posloužit jakákoli ideologická záminka nebo konkrétní požadavek“ na jedné straně a „několika vandaly (...), tj. oportunisty, kteří situace využijí, aby si nakoupili,“ na straně druhé. Redakční linie opakují stále stejné představy, včetně rozlišení mezi „ultralevicí“ a „vandaly“. Naprosto koloniální a rasistické fantazie, které konstruují rebely jako „útočníky“, jako cizince (tedy nikoli „skutečné žluté vesty“), jako „divochy“ – ve smyslu těch, kteří musí být „zcivilizováni“. Revoltující jsou součástí „nebezpečných tříd“. Ve Spojených státech, ale také v mnoha jižních zemích nebo zemích zasažených katastrofou používají média a policie pojmy jako rabování a „nepokoje“ do omrzení, aby depolitizovali jakoukoli formu vzpoury, sebeorganizace a sebeobrany dělnických čtvrtí

Život je špinavý, všechno, co očišťuje, zabíjí a Macron je příliš čistý na to, aby se ušpinil...
GJ brání život a živé

a nebílé populace, která se bouří. V této hře média přenášejí policejní propagandu, kterou dobře analyzoval Mathieu Rigouste ve své otrokářské a koloniální genealogii (*La domination policière*, Policejní vláda). Všechny techniky udržování pořádku byly založeny „koloniálním a otrokářským“ repertoáru:

„Jeden z předchůdců moderní policie, Maréchaussée, byl založen na otrokářské plantáži, aby lovil Maroony.“ Organizovaní uprchlí otroci sabotovali a ničili majetek pánů. Prezentovali je jako divoká zvířata, aby ospravedlnili jejich lov. Protože kromě boje proti plantážnickému pořádku Marooni na konci svého útěku vstupovali nebo vytvářeli, žili a bránili svobodné a autonomní komuny.“

Místo vznešené vzpoury, o které Republika hovoří prostřednictvím Delacroixových obrazů a zbourání Bastily, slouží „zinscenování nepokojů“ k „vykreslení nepodřízenosti ovládaných jako jisté formy zdivočelosti“ a „poskytuje politickou zbraň k podmanění domácích psanců bída“. Konstrukce divochů tedy ospravedlňuje „lov“, policejní násilí a tím i vládu násilí.

Ti, kteří se rozhodli morálně odsoudit to, co se stalo v sobotu, si v této sociální válce vybrali stranu stávajícího řádu. Buržoazní média hrají roli hlídacích psů, ale jiní se ukazují v pravém světle – tak, jako noviny L’Humanité, které tyto činy redukuje z třídní vzpoury na prosté „násilí“. Jsou-li oni šokováni rabováním, jsme my, žluté vesty, šokováni tím, že k takovému rabování nedochází častěji, vzhledem k obscénnosti předmětů a cen ve výlohách.

Takže kdo jsou oni rabující?

Celý tento diskurs přispívá k přehození odpovědnosti a k vymazání skutečnosti, že rabování je především masivní, strukturální: tj. kapitalistické, koloniální a neokoloniální. Protože kdo rabuje? Kdo uloupil půdu a kdo stále spokojeně spolupracuje s otrokářskými zeměmi, jako je Libye? Kdo pokračuje v kolonizaci a zasahuje v Čadu? Hugo Boss vydělal své jmění díky nacistům a oni sami odvodili svou továrnu na genocidu z koloniálních praktik. Nesloužili první Vuittonovy kufrы kolonistům a nedoprovázely „cesty“ nejruznějších průzkumníků a jejich koloniálních genocid? Neměl Louis Vuitton svůj stánek na Koloniální výstavě? Dnes společnost LVMH, která vlastní Louis Vuitton a Bulgari, přestěhovala část výroby pro některé ze svých dceřiných společností na Madagaskar. Firma, která nebyla spokojená s podmínkami vykořisťování pracujících ve Francii, využívá trvání koloniálních vztahů, aby vykořisťovala bílé pracující v bývalých francouzských koloniích. Nezřídila snad Groupe Barrière, která vlastní Fouquet’s, luxusní hotely v Marrákeši a pohodlné kasino v Abidžanu, aby si tam mohli přijet odpočinout všichni neokolonisté, kteří přišli vydělat peníze na dřině Ivořanů? Champs-Élysées je každoročně dějištěm oslav 14. července [den Bastily, francouzský státní svátek], který oslavuje velkou koloniální armádu, jenž zničila děti ve Střední Africe. Máme pokračovat?

Březen – spontánní zvýšení minimální mzdy [SMIC]

Na rozdíl od toho, co opakují sdělovací prostředky a policejní odbory, **jsme cítili, že to byly činy logické, ať už dopředu připravené či nikoli, ale strategické a politické.** 16. března jsme byli svědky obrovské operace přerozdělování a sdílení, velkého bezplatného trhu, lidového a radostné znovupřivlastnění si toho, co se vytváří z potu chudých.

Tato operace byla hlavně reakcí na materiální potřeby a představuje především aktivní protest proti kapitalistickému výrobnímu systému a nerovnosti mezi společenskými třídami. Mnoho lidí je chudých a vykořisťovaných, jen málo je jich bohatých a vykořisťovatelů, proto mnozí berou bohatým a přerozdělují mezi chudé. Žluté vesty jsou vzpourou těch, kteří jsou nuceni pracovat, aby přežili, a kteří ani tak nemají dostatek peněz, aby vydrželi až do konce měsíce. Rabování obchodů na Champs-Élysées je způsob, jak tento nedostatek peněz napravit, aniž bychom se museli nechat vykořisťovat. „Solidární daň z bohatství“ [ISF] byla skutečně a účinně vybrána přímo u zdroje, a velký podíl na ní mělo ukradené zboží. Doufáme, že získané kabelky, oblečení a šperky umožní mnoha lidem doplnit si plat, a že až do doby, než vláda přistoupí na sociální ústupky, bude v březnu toto zvýšení minimální mzdy znamenat klidnější konec měsíce.

Tato velká oslava bezplatnosti byla také reakcí na násilí oněch míst, velkých výloh „luxusních“ a „prestížních“ obchodů. Všechny ty komodity vyráběné pro bohaté a pouze pro ně jsou jen další způsob, jak prostřednictvím obscénnosti vytvořit dominanci jisté třídy. Protože je obscénní zaplatit za večer ve Fouquet’s 15 000 €, zatímco lidé umírají na ulici. Toto přímé násilí jde ruku v ruce s násilím symbolickým – chudí na těchto místech nemají právo mluvit, nemohou vstoupit do obchodu Hugo Boss nebo restaurace Fouquet’s, aniž by jim nedali najevo, že to není místo pro ně, nebo aniž by je rovnou nevyprovodili ke dveřím, pokud vypadají příliš chudě, nebo pokud jsou černí nebo Arabové.

To je právě ten problém s tím, co se stalo v sobotu, to, co děsí bohaté – pokud má k luxusu přístup každý, už *to není luxus*. Symbolicky je sobotní rabování dalším způsobem, jak zvrátit jejich třídní nadvládu. Nutí je pochopit, že když budou žluté vesty chtít, bez ptaní jim seberou všechno to, po čem máme slintat – onu opulenci, kterou nám chtějí prodat – a donutí je třást se strachem. Žluté vesty nerabují, aby odpovídaly jejich ideálu luxusu, ale aby zničily jejich model, protože je tento ideál drtí. Vypalují Fouquet’s, aby tam už nikdo nikdy nebyl ponížěn. Tuto sobotu byly žluté vesty králové a královny míst, která jsou jim obvykle zapovězena.

Velké značky by chtěly začlenit žluté vesty do svého modelu zábavy, ale radost žlutých vest pramení z něčeho jiného, jak dobře pochopil L’Obs: „Vandalové šli do akce. To je jejich potěšení.“ Drancování bylo prováděno s radostí a společně. Vyplenili obchod Hugo Boss a šaty vyházeli z rozbitých výkladních skříní ven jako ohňostroj. Před butikem Bulgari celý dav utrhnul obrovskou kovovou desku a nesl ji, aby ji hodil na policisty. Mládež byla nadšena, když našla dresy PSG, v [policejním] obklíčení si několik skupin demonstrantů hrálo s míčem (také ukradeným), jistý otec měl radost z dárek, které bude moci přinést svému synovi, všichni si vzájemně vyměňovali svou kořist podle velikosti a osobního vkusu. Radost žlutých vest neplyne z individuálního zisku. Celá kořist byla radostně sdílena mezi všemi. Potěšení žlutých vest je výsledkem vědomí kolektivní síly... za výkřiků „Revoluce!“...

Ti, kdo plenili, byli vyplenění. Měli strach a policii se podařilo udržet stranou. Hlavní organizátoři největšího systematického historického plenění poznali, jak chutná odplata. Pokud se cítí uraženi, tím líp. Na jedno odpoledne stál svět zase nohama na zemi.

některé pařížské žluté vesty

(2. dubna 2019)

VÍTĚZSTVÍ ŽLUTÝCH VEST KOMUNIKÉ Č. 1 (Žluté vesty z kruhového objezdu Campanile)

Vítězství: hněv, o kterém si všichni mysleli, že cítí jen oni sami, se spojil s hněvem ostatních!

Vítězství: Žluté vesty v lidech rozbily pocit zoufalství a nevyhnutelnosti, který dával mocným jistotu, že definitivně vyhráli!

Vítězství: kruhové objezdy, oblasti bez života a velmi drahé pro místní úřady, se staly lidskými místy pro setkání a sdílení!

Vítězství: to, co mělo usměrňovat dopravu, zrychlit plynulost a produktivitu, se změnilo v prostor, kde lze trávit čas beze spěchu a při přímé diskuzi o životě a světě!

Vítězství: Státní terorismus, zmrzačení, vrhače gumových projektilů LBD 40, výhrůžky vojenským zásahem a bezprecedentní brutalita nedokázaly po celé týdny zastavit protesty, demonstrace a shromáždění!

Vítězství: navzdory zimě, chladu a dešti držely Žluté vesty kruhové objezdy po celé zemi!

Vítězství: stát musí nasadit obrněná vozidla a strhnout masku lži o demokracii!

Vítězství: Žlutým vestám se daří oklamat policejní a zpravodajské služby, které jsou tak neustále konfrontovány se situacemi, jejichž logika jim uniká!

Vítězství: hnutí Žlutých vest ukončilo falešný společenský konsenzus a konečně každému umožnilo vidět, kdo chce společné blaho a kdo myslí pouze na své vlastní zájmy!

Vítězství: přes všechny rány, lži, pomluvy, urážky, a pohrdání, kterými média a politici hnutí zahrnovali, se Žluté vesty nezamíchaly do polemik a falešných debat!

Vítězství: od opozice vůči daním se Žluté vesty posunuly na pole radikálního zpochybnění společnosti!

Vítězství: zbavili se nálepek, automatismů a politických fetišů ve prospěch konkrétních praktik!

Vítězství: po čtyřech měsících existence nemá hnutí v úmyslu najít si vůdce, k velkému zármutku autorit, které nemají nikoho, kdo by velkolepě rozdrtily!

Vítězství: tváří v tvář státnímu teroru vyvíjejí tvůrčí a kolektivní schopnosti žlutých vest neustále nové strategie!

Vítězství: politické strany vnímají Žluté vesty nepřátelsky!

Máme pravdu, když se bouříme

Vítězství: po desetiletích ponížení, izolace a rozdrčení zvedají hlavy desítky, stovky tisíc lidí!

Vítězství: hnutí Žlutých vest inspiruje miliony lidí na celé planetě!

Vítězství: 1. prosince večer požádal Medef [Mouvement des entreprises de France, organizace šéfů a majitelů společností] své členy, aby se „zaměstnancům pustili několik drobků“ „jinak přijdou o všechno“...!!

Vítězství: ve srovnání s množstvím a kvalitou diskusí, hledání, invence a výměn názorů vypadala „Velká národní debata“ jako to, co skutečně je – groteskní komedie, která přináší výhody jen pro vůdce!

Vítězství: stále častěji je slyšet, že se Žluté vesty odmítají podvolit falešnému dělení na vandaly [casseurs] a pacifisty (!)!

Vítězství: Žluté vesty jsou a zůstávají noční můrou těch, kteří rozhodují, autorit a predátorů všeho druhu!

Vítězství: hnutí se buduje samo a postupně, s velkou důvěrou ve svou popularitu a s tou největší nedůvěrou k zastaralým metodám organizace!

Vítězství: Žluté vesty staví do centra diskusí a úvah otázku společnosti jako celku, ne jen problémy spojené s prací nebo určitými sektory!

Vítězství: většina politiků směšně debatuje o tom, kdo je „nejžlutější vesta“ nebo kdo „jejich hnutí předpovídal nejdříve“, zatímco Žluté vesty se na ně dívají s lhostejností, pohrdáním nebo výsměchem, podle nálady!

Vítězství: OSN zesměšnila vládu tím, že ji obvinila z „nadměrného použití síly a vážného omezení práva demonstrovat“!

Vítězství: sociální síť konečně nedostačují k uhašení oné žízně po setkávání, výměně a přímé koordinaci mezi lidmi!

Vítězství: rovnost, laskavost a tolerance jsou neporušitelné principy, kterých se Žluté vesty drží!

A JEŠTĚ TO ANI ZDALEKA NEKONČÍ!

Žluté vesty z kruhového objezdu Campanile, pojmenovaného Olivierův kruhový objezd, na počest našeho přítele zabitého 20. prosince 2018

Villeneuve-sur-Lot, 28. března 2019

(2. dubna 2019)

CO JE HNUTÍ ŽLUTÝCH VEST? (GARAP)

Hnutí žlutých vest (Gilets Jaunes – GJ), které se objevilo na sociálních sítích a zůstalo stranou pozornosti obvyklých struktur sociální pacifikace (odborů a levicových a krajně levicových politických stran), bylo původně namířeno proti vládou oznámenému zvýšení daně z pohonných hmot. Toto hnutí na sebe vzalo různé formy – blokády kruhových objezdů nebo logistických platforem, operace „mýtné zdarma“, demonstrace často doprovázené střety s policií, útoky na kanceláře všech politických stran bez výjimky a symboly kapitalismu (luxusní obchody, realitní kanceláře, banky atd.). Hnutí GJ vtáhlo do boje ty sekce dělnické třídy, jejichž každodenní život diktuje **potřeba přežít**. Svým trváním přitom popřelo prognózy tzv. „odborníků“, kteří týden po týdnu oznamovali jeho „konec“... A už ho předpovídají čtyři měsíce!

Hnutí se stále úplně nepodařilo uniknout ze slepé uličky nacionalismu (víra ve „francouzský lid“ se společnými zájmy, který stojí mimo opozici mezi vykořisťovateli a vykořisťovanými) a nadále si dělá iluze o své neutrální povaze (GJ vítají všechny „lidi dobré vůle“... včetně fašistů!). Přesto se mu podařilo překonat své původní požadavky a získat od vlády prezidenta Macrona a jeho premiéra Philippa ústupky v několika bodech: zrušení zvýšení CSG pro část důchodců, zmrazení daní na pohonné hmoty a cen elektřiny a plynu, omezení bankovních poplatků souvisejících s kontokorentem atd.

Vláda byla nucena učinit ústupky i vůči některým úředníkům, v obavách, aby se, solidárně nepřipojili ke GJ (ve finanční správě, celní správě, v domovech důchodců a dokonce i ve státní policii). Nyní se domnívá, že je její povinností přestat ustupovat a porazit hnutí prostřednictvím státního teroru, aby z něj udělala (odstrašující) příklad. **Neomezená generální stávka**, která by buržoazii zasáhla v srdci kapitalistického sociálního vztahu,

ve firmách a ve veřejné sféře, by byla rozhodujícím krokem k rozšíření a radikalizaci hnutí žlutých vest.

Odbory však (jak se dalo čekat!) odmítají vyzvat k takové stávce v těch sektorech, kde je jejich vliv stále významný (veřejná správa, velké soukromé korporace), a na žádost vlády vypracovaly komuniké, kterým odsuzují násilí... žlutých vest!

Politické strany taky nezůstaly stranou. Levice a krajní levice se snaží uhasit požár tím, že žlutým vestám navrhnou řešení, které už má prošlou dobu minimální trvanlivosti (volby představované jako předehra hypotetických „sociálních“ reforem v případě vítězství). Otevřeně reakcionářské strany (LR, RN), které nejprve hnutí demagogicky podporovaly a promítaly si do něj své **šovinistické fantazie**, následně zpanikařily, když se ústředním bodem hnutí stala **společenská otázka**, a později tleskaly policejnímu násilí a vyzývaly k dalšímu posílení represivního arzenálu.

Onen arzenál, již nyní mohutně nasazovaný proti GJ (tisíce zatčení a preventivních kontrol, více než 800 trestů odnětí svobody vynesených „spravedlností“, desítky demonstrantů zmrzačených na celý život policejními granáty a projektily...), nicméně dále posiluje. Poskytuje nám informace o sebevražedném odhodlání buržoazie pokračovat v politice rabování, tak jak to vyplynulo ze slov Laurenta Nuñeze, bývalého šéfa DGSJ (politické policie) a nyní státního tajemníka, který prohlásil, že veřejné orgány budou nyní považovat za výtržníky všechny demonstranty bez rozdílu.

Ale ani armáda, tanky a drony, ani lži médií ve vlastnictví miliardářských bastardů, nedokázaly potlačit návrat proletářského hněvu. I přes represi a propagandu musí buržoazie a jejich výzkumné instituty s hrůzou přiznat, že jeden ze dvou lidí v této zemi stále podporuje žluté vesty, ba co hůř, **padesát procent dělníků a zaměstnanců chce revoluci** (průzkum IFOP pro Atlantico, březen 2019)!

Od Francie po Súdán, od Alžírsko po Maďarsko se vykořisťování probouzí a čelí stejnému útlačku ze strany hlídacích psů buržoazie.

Ta má všude, i když nosí různé masky (náboženské, světské, demokratické, nacionalistické...), co ztratit. My můžeme ztratit jen své okovy. **Buď to my, nebo oni.**

Zdroj ve francouzštině: <https://garap.org/leptitrouge/leptitrouge08.php#contact.garap@protonmail.com>

(22. dubna 2019)

ŽLUTÉ VESTY (NEBO NE) ZA BOJOVNÝ PRVNÍ MÁJ ANTIKAPOITALISTICKÁ PŘÍMÁ AKCE (NOSOTROS.PROLETARIOS)

Silné sociální hnutí známé jako „žluté vesty“, které otřásá Francií, nyní vstupuje do šestého měsíce nepřetržitého boje. Samozřejmě si s sebou dál nese svou heterogenitu a zmatečnost. Dál však nese své odmítání dodržovat zákon a buržoazní pořádek, odpor vůči politickým stranám a odborům, odmítání jakéhokoli zastoupení nebo delegování své síly jednat a všechnu svou sílu a odhodlání, což se vymyká obecným rysům proletářských bojů během posledních desetiletí.

➤ A to vše navzdory policejní represí – stovky vážně zraněných, demonstranti, kteří přišli o oči nebo ruce, traumata způsobená brutálním mlácením, tisíce granátů všeho druhu vypálených do protestujících, použití válečných zbraní a obrněných vozů proti demonstrantům, tisíce zatčení, razie na nádražích a desítky tisíc preventivních kontrol ve dnech protestů, obklíčení zón, kde se demonstranti shromáždili, nasazení vojáků v rámci operace „Sentinel“ (tzv. „boj proti terorismu“) k udržení buržoazního řádu, odklizení okupací kruhových objezdů a dalších míst boje, diskuse a organizace hnutí.

➤ A to vše navzdory soudní represí – stovky okamžitých trestů odnětí svobody, tisíce trestů podmíněných vydaných jako varování, zákaz demonstrací, „zákon proti nepokojům“ a domácí vězení.

➤ A to vše navzdory novinářské represí – všechny lži zveřejňované plátcích vládnoucí třídy dobrých tak akorát na podpal, všechna třídní nenávisť, již vůči nám vyjadřují novinářští fízlové a další ideologové státu, vůči nám „žebřákům“, „odporné populaci“, „plebsu“, „spodině“, „chátře“, vůči nám proletářům.

➤ A to vše navzdory represí odborů – státních agentur (které již nejsou nebo ani nikdy nebyly dělnické). Jejich základní posláním je právě zabránit, a v případě potřeby kontrolovat, potlačovat, legalizovat a nasměrovat neškodným směrem, explozi našeho ničivého vzteku rozružených proletářů, kteří, ať už nosí žluté vesty nebo ne, bojují proti vykořisťování a bídě.

➤ A to vše navzdory zdvořilému pohrdání, které nám věnuje většina ultralevicových sekt (samozvaných „levých komunistů“), kteří na nás shlíží ze svého ideologického piedestalu naplnění spokojeností a arogancí. Hnutí „žlutých vest“ pro ně neztělesňuje „čistotu“ proletariátu. Proletariátu, jehož „milovanými vůdci“ se hodlají stát ve svých snech, aby jej jako poslušné stádo vedli po správné cestě „světle budoucnosti“, „skutečného socialismu“.

➤ A to vše navzdory všem ostatním pastem, falešným řešením a falešným alternativám, s kterými se žluté vesty setkávají – „participativní a přímá demokracie“ (například

Povstalecká generální stávka

RIC a další sračky), která utlačovaným umožní pouze lepší a větší účast na jejich vlastním útlaku. Ve skutečnosti musíme zvrátit, vymýtit a zničit celý systém (buržoazní) politiky a kapitalistických společenských vztahů, které s ním souvisejí. Musíme kapitalismus zničit a ne ho reformovat.

„Nejsme Francouzi, nejsme lidé; nejsme občané; jsme proletariát.“ Jsme nadcházející revoluce, jsme konečné řešení všech sociálních rozporů, které rozdělují lidstvo na dvě třídy s diametrálně a hluboce protichůdnými zájmy: držitele soukromého vlastnictví nad výrobními prostředky proti těm, kteří nemají k dispozici existenční prostředky a chtějí si je znovu přivlastnit.

Nikdo proto nebude s ohledem na vývoj boje překvapen, když bude letošní První máj bojovnější, radikálnější, a proto i násilnější než kdykoli předtím. Vyjádří tak to, co tento symbolický den historicky představuje na mezinárodní úrovni: den boje světového proletariátu, který má svůj původ v masakru našich soudruhů, dělníků a anarchistů komunistů během události na Haymarket Square v Chicagu (USA) v roce 1886.

Některé „černé bloky“ již volají po mobilizaci v Paříži „za žlutý a černý První máj“ ve spojení s nejradiálnějšími sektory „žlutých vest“: „Tento První máj bude dnem boje. Pekelný den pro ty, kteří budou bránit systém. Ale pro nás (...) bude tento den slavnostní, bude to den, kdy budeme moci vyjádřit svůj hněv a svou vzpouru. Den, který změní náš osud.“ („Černý blok Francie“, 9. dubna 2019)

Nevěříme, že materiální podmínky a boj v současné situaci dosáhly takového stupně vyspělosti, že „změní náš osud“. Pokud však v tento květnový den některé ulice a buržoazní čtvrti Paříže a dalších měst Francie a Navarry pohltnou plameny spravedlivého a zdravého hněvu naší třídy... pokud budou vyplněny luxusní obchody (jako například při rabování Champs Élysées letošního 16. března) a pokud budou komodity, když už ne přímo zrušeny alespoň přinejmenším přerozděleny mezi „psance této bídy“ (znovu si přivlastníme společenské bohatství, které produ-

kujeme my proletáři)... pokud ozbrojení žoldnéři placení kapitalistickou třídou konečně dostanou to, co jim patří a budou nuceni ustoupit nebo dezertovat (stejně jako policajti v Bolívii v roce 2003, kteří se zbraněmi a dalším vybavením přešli na stranu povstavšího proletariátu)... pak to bude jen normální a logické, zdravé a uzdravující. Bylo by dokonce zneklidňující, kdyby k tomu nedošlo. Stejně zneklidňující a škodlivé pro pokračování našeho hnutí opozice vůči současnému stavu věcí by však bylo (z jiných důvodů, samozřejmě), pokud by se to všechno stalo a v tomto bodě se zastavilo. Kdybychom se měli omezit na třídní násilí, které by se mohlo proměnit v pouhou násilnou podívanou, pokud bychom neměli zajít dál, pokud bychom neměli prohloubit propast, která nás odděluje od nich, nás, lidstvo v boji a je, kapitalisty a jejich svět tvořený bídou, vykořisťováním, válkou a utrpením.

To, co bojové hnutí „žlutých vest“ (a obecněji proletariátu) potřebuje nejvíce, není nekonečné opakování jednoho „jednání“ za druhým, jedné sobotní demonstrace za druhou, stejné konfrontace s represivními silami trénovanými na hru „policajti a zloději“ (i když se nijak nestavíme proti

násilí naší třídy v konfrontaci s těmito silami smrti). To, co skutečně potřebujeme, je rozvíjet svou perspektivu, roztržku a radikalitu vůči tomuto světu, prolomit soudržnost policistů a četníků, kteří nás potlačují, dojít si pro vládců, kteří nás ovládají až do jejich nedobytných pevností, vypálit paláce a hrady, porazit citadely zisku, vyrabovat jejich banky, zablokovat ekonomiku jako celek, zrušit jejich míru nadhodnoty a současně i naše vykořisťování, zorganizovat skutečnou stávku naší třídy: generální povstaleckou stávku atd.

Dokud se nepustíme do těchto základních bodů, dokud nepředložíme a nerealizujeme praktickou odpověď jako takovou, tj. jako naprostou negaci současného stavu věcí, pak bude vznik nového světa, který my všichni (my proletáři) můžeme získat, a potvrzení řádu věcí budoucích pouze čistou spekulací.

Takže zatím, dokud špatné časy neskončí...

**Žluté vesty (nebo ne), černý blok (nebo ne)
Za bojovný První máj, Antikapitalistická přímá akce**

Zdroj ve francouzštině: <https://nantes.indymedia.org/articles/45373> # nosotros.proletarios@gmx.com

Kupředu k sociální válce

(20. května 2019)

CELOSTÁTNÍ VÝZVA GILET JAUNES // NEDĚLE 26. KVĚTNA: DO ULIC BĚHEM VOLEB!

(Gilets jaunes z Toulouse)

V návaznosti na výzvu Shromáždění všech shromáždění ze Saint-Nazaire k akci a mobilizaci během evropských voleb vyzýváme k regionální koordinaci, k tomu, abychom se během volební maškarády v neděli 26. května vydali do ulic ve všech velkých městech, kde je většina volebních místností.

Všechny, kteří se nemohou zúčastnit mezinárodní demonstrace v Bruselu, vyzýváme k tomu, aby se vydali do nejbližšího velkého města, přidali se k průvodu a zmocnili se ulic.

Všechny volby jsou slepou uličkou, jak hnutí vědělo od začátku – podařilo se nám vyhnout se všem nástrahám, které nám uchystali (kooptaci vládou, jmenování zástupců, manipulaci politickými stranami nebo odbory, rozdělení na dobré a špatné „Gilets jaunes“ atd.). Už nikdy nespadne do volební pasti, která [...] slouží pouze k nastolení moci těch, kteří mají stranický aparát, obrovský sociální a finanční kapitál, vliv v médiích atd. A rozhodně neslouží zájmům „těch, kteří nejsou ničím“.

Protože stát slouží ekonomice, a ne naopak! Je to její ozbrojené křídlo, které chrání zájmy těch, kdo bohatnou tak, že obchodují s našimi prostředky k přežití (jídlem, přístřeším, oblečením, dopravou, zdravotní péčí, vzděláváním). Je v povaze nadnárodních společností, že se nestarají o život a o to, co si o něm lidé myslí. Jejich jediným cílem je obohatit se tím, že nás vykořisťují prostřednictvím námezdní práce, tím, že jsme nemocní z tvrdé práce, která nedává smysl, a znečišťováním a ničením planety. Žádná politická rozhodnutí proto nemohou svrhnout ekonomiku, protože ekonomika je politickým projektem jakéhokoli moderního státu, projektem, který má za cíl nastolit disciplínu, tak, aby každý okamžik, každá skutečnost

a každá akce byly produktivní, ziskové a kontrolovatelné. A žádný volený úředník, ani žádný parlament se proti tomu nemůže postavit. Připomeňme si Řecko a ponížení, které utrpělo, když se odvážilo uvěřit, že by jím zvolená

vláda mohla bojovat proti Evropské centrální bance a MMF! Řekové vykrváceli a zvolená vláda byla navzdory veškeré své dobré vůli ponížena a podvolila se (úsporným opatřením atd.).

Bereme proto na vědomí, že skutečná politika, kterou sledujeme posledních šest měsíců, začíná bloádou a přímým útokem na ekonomiku.

26. května proto budeme konat – volební maškaráda skončila. Už se na tom nebudeme podílet. A nadále už nedovolíme, aby tento okamžik masivní propagandy, jehož cílem je pouze ospravedlnit zavedený pořádek a poskytnout mu legitimitu, která není ničím jiným než lží, jen tak v tichosti proběhl.

Nechceme volby ani zástupce. Už nechceme být ovládáni. Už nechceme být „zastupováni“.

Nechceme převzít moc, nechceme „více“ moci, chceme sesadit moc z trůnu. Místo toho ztělesňujeme politiku přímo, bez zprostředkovatelů nebo volebních místností. Lidová moudrost, organizace dělníků a militantů a okupace kruhových objezdů rozvinuly další politické formy (shromáždění, imperativní a odvolatelné mandáty, rotace funkcí, dělnické rady atd.). Prostřednictvím bloád, okupací, žlutých demonstrací atd. budeme i nadále bojovat proti ekonomice, která nás spoutává a obsazovat „veřejný“ prostor, abychom pokračovali v přebírání kontroly nad našimi životy. Volby jsou zrušeny.

Hmotnou a politickou autonomií!

Zdroj ve francouzštině: <https://iaata.info/GJ-Appel-National-Le-dimanche-26-mai-On-perturbe-les-elections-3410.html>

(21. května 2019)

[GILETS JAUNES RUNGIS, ÎLE-DE-FRANCE] NEHLASUJTE, POJĎME BOJOVAT (Collectif Gilets jaunes Rungis Île-de-France)

V pátek 17. května o nás znovu mluvil prezident republiky Emmanuel Macron.

Jako obvykle o nás mluví, aby nám zavřel hubu.

Už však existujeme celých šest měsíců.

Vynořili jsme se z lesa; překonali jsme svůj pocit rezignace.

Už šest měsíců prezident chce, abychom se vrátili domů, abychom se uklidnili, abychom se zařadili zpět do řady.

Navzdory našim rozdílným, navzdory naší různorodosti (nebo snad do jisté míry díky ní?) jsme však stále tu.

Řekl, že „poskytl Francouzům a Francouzám odpověď“ na to, co vedlo k tomuto hnutí“.

Dvě možnosti, jedna odpověď:

A – Macron je hloupý.

B – Macron nás má za voly.

Správná odpověď je B samozřejmě. Macron není hloupý, je prostě chamtivý po moci a jako jakýkoli dobrý vůdce, jako každý buržoa, usiluje především o zachování svých privilegií, výsad své vlastní třídy.

Náš hlavní požadavek však byla od začátku jasný: MACRO-NOVA DEMISE.

Macron dodává, že „pro ty, kteří dnes pokračují (v protestech), už neexistuje politická perspektiva“. Vyzývá ke „klidu“, vybízí všechny k „návratu k normalitě“ a „k vyjádření rozdílných názorů (...) v okamžiku, který k tomu ustanovila demokracie, ve volbách“. Pokud již nemáme žádnou „politickou perspektivu“, proč bychom měli hlasovat? Co?

Říkáme to od začátku hnutí – nechceme změnu politického personálu, nechceme nahradit Macrona Le Penovou nebo Mélenchonem nebo kýmkoli jiným. Chceme něco jiného. Nepotřebujeme šéfa či vůdce, nechceme zástupce, příležitostné kariérní loutky, které by založily novou stranu. Říkáme to od začátku – naše hnutí stojí mimo institucionální politiku, mimo strany, mimo odbory. Nechceme se stát „společenskými partnery“ mo-

ci, která slouží pouze k posílení demokratického obrazu systému a zachování zavedeného pořádku.

Volební kandidátky označené jako „Gilets jaunes“ pro evropské volby jsou pouze čistě politickou manipulací. Jsou to pokusy jak nás vrátit zpátky do řady, stejně jako takzvaní reprezentanti žlutých vest, kteří demonstrace ohlašují na prefektuře. To vše směřuje k návratu k normálu prostřednictvím něčeho jiného než policejní metody – hledá se způsob, jak udržet veřejný pořádek prostou výměnou několika jedinců.

Nechceme, aby nám politická moc neochotně upustila pár drobků, chceme sociální revoluci. Radikální změna, která přesahuje nás stejně jako Macrona (který by chtěl, abychom se omezili na dialog s jeho podřízenými, na vytváření volebních kandidátek, na udržování systému, proti kterému bojujeme...).

Zde stejně jako na druhém konci světa nás vykořisťují a ovládají stejní politici, stejní kapitalisté a naše perspektiva sociální změny není „jednoduchá“, protože musíme svrhnout úplně všechno, ve Francii stejně jako na celé planetě. Naše řešení se nevejdou do právního rámce systému a my jsme pochopili, že moc nám bude házet klacky pod nohy při každé autonomní iniciativě, v každém okamžiku, kdy se vymkne její kontrole. Ale my se nevzdáme – shromáždění, okupace kruhových objezdů, stavby přístežek, demonstrace, akce všeho druhu, nyní žijeme bojem proti tomuto systému založenému na sociálních nerovnostech, ale také žijeme prostřednictvím vzájemné pomoci, sebeorganizace a sociálního experimentování.

Jsme přítomnost i budoucnost.

26. května nepůjdeme hlasovat.

Máme na práci mnohem lepší věci!

Květen 2019, Paříž,

Collectif Gilets jaunes Rungis Île-de-France

Zdroj ve francouzštině: <https://paris-luttes.info/gilets-jaunes-rungis-ile-de-france-12205?lang=fr>

Macron, LePen, Mélenchon: táhněte všichni do prdele!

(25. května 2019)

JE HNUTÍ ŽLUTÝCH VEST REVOLUČNÍ? (*ROUEN DANS LA RUE*)

Revoluce, kontrarevoluce, povstání, normalizace, volby v hnutí žlutých vest.

Hnutí žlutých vest je slabší než kdy jindy, i když stále existují izolovaná centra odporu a nové demonstrace Macronovi znovu připomínají, jak moc si ho a jeho politiky vážíme. Otázka voleb (nejen evropských) se v diskusích a komunikaci stala čím dál tím důležitější. Je to příležitost vrátit se zpět k tomuto bezprecedentnímu hnutí, jeho revoluční síle a k tomu, co ho chce zlomit, ale také ovládnout.

Masa a síla.

Hnutí Žlutých vest začalo před šesti měsíci s obrovským a nevídaným odhodláním. Okupace kruhových objezdů, blokády ekonomiky a neohlášené demonstrace v Paříži a později i v dalších regionech, které se často měnily v nepokoje provázené střety s policií, budováním barikád a cíleným ničením, udávaly hnutí tón, který je třeba označit za revoluční nebo povstalecký.

Závan revoluce

Slovo revoluce měl na rtech a v hlavě každý. Ale tentokrát to nebyla prázdná fráze ani fantazie profesionálních militantů. Hnutí okamžitě převzalo symboly francouzské revoluce – francouzskou vlajku a samozřejmě i Marseillaisu, která se již nezpívala v nacionalistickém a vlasteneckém duchu, který je tak drahý extrémní pravici, ale pro pravou revoluční energii, kterou vyjadřuje.

Na mnoha kruhových objezdech se objevily atrapy gilotiny a na různých místech byly uspořádány simulované popravy.

Příběh kapky vody

Všichni se shodli na tom, že daně byly jen poslední kapkou, která způsobila, že pohár přetekl. Žluté vesty ve skutečnosti povstaly proti Macronovi a pohrdání politických elit, ale také proti politickému systému, který nám pod rouškou demokracie vlastně nedává žádnou moc, stejně jako proti ekonomické logice, která malé hrstce umožňuje hromadit neslušně velké bohatství, zatímco většinu drtí v existenciální nejistotě. Revoluce vždy odkazuje na myšlenku rozchodu se systémem a žluté vesty se rozhodně chtěly (více či méně zmateně) rozejít s logikou, kterou Macron dokonale ztělesňuje. Rozejít se s opovržením vládnoucích tříd, s politikou politiků, s bídou, kterou poslední generace kapitalismu slibuje obyčejným lidem.

Preventivní kontrarevoluce a sériové mrzačení.

Pod hrozbou tohoto povstaleckého tlaku udělala vláda první drobné ústupky. Zrušila uhlíkovou daň, falešně valorizovala minimální mzdu [SMIC] prostřednictvím prémie pouze pro vyvolené a konečně zrušila zvýšení CSG pro některé důchodce. Macron se pokusil hrát na strunu „Rozuměl

jsem vaší touze po dialogu“ a zahájil gigantickou podvodnou a propagandistickou PR operaci, čili velkou debatu. Kolik to stálo? 12 milionů EUR na nové drobné ústupky, které samozřejmě nikoho neuspokojují. Tedy obrovský propadák.

Zároveň se však vláda s tímto tlakem vypořádala a rozhodla se zavést represivní opatření (zahrnující jak policejní, tak soudní mašinérii), která nemá, pokud jde o brutalitu, v 5. republice, s výjimkou kolonií, obdoby. Za posledních 6 měsíců jsme byli skutečně vystaveni záplavě kontrarevolučních a protipovstaleckých opatření. Podle ministerstva vnitra bylo zraněno 3 830 lidí, 8 700 jich bylo zadrženo, vystřeleno bylo 13 460 projektilů LBD 40 a 1 288 výbušných granátů slzného plynu GLI-F4. „Zranění“ a další rozbité tváře (gueules cassées stejně jako zranění z války), „zmrzačení pro výstrahu“, jak zní jméno jednoho kolektivu zraněných, toho budou po zbytek života živým svědectvím.

Napětí mezi povstáním a normalizací

Samozřejmě, že existují rozpory a napětí naprosto přirozené pro vzpouru, která ani zdaleka není homogenní a která je mixem různých tužeb a diskursů, způsobů práce,

forem organizace a rozdílných taktických orientací. Zprv, je tu napětí mezi počáteční revoluční silou hnutí a tím, co souvisí s jeho normalizací nebo dokonce jeho neutralizací. Na jedné straně existuje množství a odhodlání těch, kteří od 17. listopadu blokují všechno možné, bezuzdný a spontánní hněv těch, kteří útočí na mýtné brány a veřejné budovy, jako je prefektura v Le Puy en Velay, nebo těch, kteří se chtějí za každou cenu dostat se do Elysejského paláce. Ony bláznivé dny 24. listopadu a 1. a 8. prosince, které se proměnily v lidovou vzpouru a nechtěly nic jiného než Macronovu rezignaci. Hnutí si není jisté, kam vlastně směřuje, ale to může být podmínka pro to, aby došlo co nejdále. V každém případě je to tato síla, která oslabila a otrásla mocí a vyrvala jí pár drobků.

Na druhé straně je to, čemu říkáme linie normalizace. Velmi brzy se objevilo přání získat podporu některých volených funkcionářů a zasílat jim stížnosti nebo je dokonce žádat, aby je podepsali. Poté se objevily jasné a racionálně formulované požadavky formulované kolem fiskálních (obnovení solidární daně z bohatství ISF), sociálních (zvýšení všech minimálních sociálních dávek) a politických (referendum RIC) otázek. Zejména posledně jmenované odvedlo značnou část naší energie (petice, konference atd.) A stalo se zázračným řešením všech našich problémů. Ale i když vyjadřuje legitimní touhu rozhodovat sami o sobě, ve skutečnosti nás připravuje o dočasnou rovnováhu sil, jíž jsme součástí, a zároveň nás činí závislými na institucionálních mechanismech. I kdyby nám byl poměr sil nakloněn, trvalo by celé měsíce, než by byl RIC zakotven v ústavě, a další měsíce, než by proběhlo první hlasování.

Zároveň s tím hnutí opustily umírněné žluté vesty (odpočívaj v pokoji Jacqueline), jiní vytvořili strany nebo sestavili kandidátky pro evropské volby (Ingrid Levavasseur) a byli často smetení odmítnutím žlutých vest. Ještě jiní stále trvají na nahlašování demonstrací a pokračují v pacifikaci hnutí.

Vojna a mír

Příznakem tohoto napětí je protiklad mezi „pacifismem a násilím“, což je abstraktní, prázdná a vlastně moralistická opozice. Otázka násilí se vždycky staví špatně. Zprv, proto, že prvotním násilím je násilí státu a jeho policie. A pacifismus mnoha žlutých vest vzal pod ranami obušků a gumových projektilů rychle za své. Existují lidé, kteří se nazývají pacifisty a příznivci nenásilí, není však nikdo, kdo by se prezentoval jako násilník a nepacifista. Nejde o to, abychom byli pro násilí nebo proti němu, ale abychom si byli vědomi následujícího faktu: existují situace, kdy se lidový hněv vyjadřuje násilným způsobem a nikdo s tím nemůže nic udělat. Je důležité si uvědomit, že toto násilí je legitimní a produktivní, což nám potvrdí byť i jen letmý

pohled do historie. Násilí žlutých vest bylo tohoto druhu. Lepením nálepek revoluci neuděláme, i když násilí může samozřejmě nahánět strach. A bohužel to není současná dynamika hnutí, která nám umožní něco získat. [...]

Závěrečná epizoda?

Nikdo neví, jak hnutí žlutých vest skončí. Má několik možných budoucností. Budoucnost sdružení, klasickou budoucnost prostřednictvím politiky a voleb. Na některých místech se žluté vesty dál organizují konkrétně a dál budují kolektivní a solidární formy života, které nám připomínají ZAD. Hněv a frustrace z toho, že dosáhli tak mála, zároveň s definitivním odmítnutím politické třídy, by také mohly posílit touhu po fašismu, která se objevuje v každé době krize. Je však také možné, že dosud žhavé uhlíky znovu vzplanou ve zničující oheň při další Macronově provokaci nebo provokaci toho, kdo ho nahradí. Protože to, co jsme zažili se žlutými vestami, se nepodobá ničemu, co jsme kdy poznali. Vláda nám toho dala málo, ale získali jsme hodně.

Porušili jsme atomizaci a osamělost, kterou nám nabízí tento svět. Spojili jsme se a zažili svou kolektivní sílu při objevování solidarity, bratrství a života v komunitě. Obsadili jsme, blokovali, demonstrovali a napadali symboly moci. Moc se otrásla a chvěla se před hněvem tohoto podivného lidu, který vzniknul před našima ohromenými a směřícíma se očima. Lidé z kruhových obezdů. Macrona jsme porazili a zničili alespoň symbolicky.

Není pochyb o tom, že toto hnutí je historické. Ano, žluté vesty skutečně oživily revoluční sílu a touhu. Síla povstání si prošla procesem normalizace a pacifikace. Síla, která se rozbila o státní represi. Nezapomeneme na ni, protože nezapomeneme na radost, kterou jsme zažili, když jsme si uvědomili míru své kolektivní síly. Jsme na správné cestě.

Hej! Hej! Hej!

(31. července 2019)

BUĎME HRDÍ NA TO, CO JSME (Žluté vesty z Place des Fêtes)

27. července žluté vesty pochodovaly po celé Francii už třicátou sedmou sobotu mobilizace.

37. V tom je něco nebývalého. Proč se ještě mobilizovat i po 37 sobotách? Někteří říkají, že ničeho „nedosáhneme“. Litují, že se vyčerpáváme v těchto nekonečných demonstracích, volají po jiných formách akce, po tom, abychom zaujali pevnější postoj, vytvořili strukturu, stavěli na nových základech, znovu sami sebe formulovali. Stručně řečeno, chtějí, abychom se změnili za každou cenu.

Těchto 37 sobot však ani zdaleka neznamená neúspěch. Je to naopak skutečně úžasný výkon. Je to úspěch, na který můžeme být hrdí. Uprostřed léta nás byla v Paříži necelá tisícovka a pochodovali jsme celé odpoledne. Průvod byl překvapivě optimistický, jako by jím prostupoval úžas (a radost), že ještě existujeme.

Tuto sobotu se na tvářích kolemjdoucích objevovalo překvapení. Když jsme je míjeli, zírali na nás s vyvalenýma očima. „Sakra, copak žluté vesty ještě pořád jsou? Ještě to neskončilo?“

No, ne, ještě to neskončilo. A to je přesně to, co naše soboty znamenají. Že to neskončí.

„Věrní jdou na mši“ hlásal o nás s nekonečným pohrdáním před několika týdny titulky v regionálních novinách.

„Setkání s posledními žlutými vestami“, tak se před několika dny jmenoval článek v Libération, která při této příležitosti vyslala svého zvláštního zpravodaje na kruhové objezdy, jako se posílají antropologové do indiánských rezervací. V autorově pojetí nebyli žluté vesty, s kterými hovořil, lidé, ale „chlápci“.

Současný systém chce, abychom zmizeli. Od 17. listopadu je rozhodnut nás vymýtit. „Tak kdy už to bude?“, ptá se pravidelně.

„Tehle vtip zašel příliš daleko“ říká. Zpátky do práce, zpět do skutečného světa neboli v Macronově Newspeaku zpět k „usmíření“.

Chtějí z nás udělat zkameněliny, odsunout nás do dějepisných knih, a protože je nemožné nás úplně popřít, od prvního dne se nás snaží změnit na starodávnou historii.

„Sakra, copak Žluté vesty ještě pořád jsou?“

Ano, milá slečno! Ano, vážený pane. Stále existují. Jsou tady živí a zdraví, dole před vaším domem. A zpívají, všichni oblečení ve žluté.

Nejsme poslední galskou vesnicí ani nejsme veteráni nostalgictví po své bývalé slávě, jak se nás snaží přesvědčit hlas systému.

37 sobot. Naše hlavy se regenerují, když nám je useknou. (Zdá se, že se Hydra z Lery stala žlutou vestou.)

37 sobot. Fénix povstání, povstáváme z popela.

37 sobot. Ať si to všichni hlídací psi systému pořádně užijí, ať vytáhnou těžkou artillerii. Nemohou nic dělat. Něco tu doutná a doutnat to bude.

Když chytne suché dřevo, nejde ho uhasit.

37. Jsme a zůstaneme noční můrou zastánců zákona a pořádku (kteří jsou vždy příznivci ustaveného řádu).

37. Jsme vytrvalý plevel s neviditelnými kořeny, který znovu vyrostе dvakrát tak silný, když se ho někdo snaží vytrhnout.

Proč tedy pokračujeme v demonstracích? Protože naše soboty jsou dny emancipace, které nás vytrhují z monotónnosti týdne. Mají zvláštní barvu a vůni, jsou vyrobené z adrenalinu a vzrušení. Umožňují nám připomínat si náš boj a na demonstracích společně vidět, že naše odhodlání zůstává živé. V tomto smyslu je na nich něco rituálního. Je to jako velká

*Ti, kdo znemožňují pokojnou revoluci,
činí násilnou revoluci nutnou*

revoluční mše.

37. 37. 37. Jsme zásilka výbušnin, která zůstala během letního sucha schovaná v dřevěné boudě.

Jsme uhlíky, na které foukáte při každém novém skandálu, každém snížení rozpočtu a každém projevu policejní brutality.

Zimní žluté vesty... Letní žluté vesty... Podzim se blíží a my jsme zpět a zůstáváme stále stejní, květiny na paletě-ku.

Žluté vesty prohlašují, že jsou ve stavu trvalé vzpoury. Každou sobotu dokazujeme, že naše hnutí není pomíjivé. Nevrátíme se domů. Sobotní demonstrace jsou způsob, jak symbolicky uznat, že se nelze vrátit zpět. Požár přijde dříve nebo později. Dokud se tato společnost nezhroutí, budou

žluté vesty pokračovat v demonstracích. Stále udržujeme při životě jiskru povstání, která zapálí první doutnák.

Protože jsme předzvěstí. To, co pochoduje pod vašimi okny pod dohledem CRS antonů a volá „Macrone rezignuj!“, není průvod. Je to proroctví. Oznamuje velký otřes.

V sobotu bylo nejstaršímu demonstrantovi 74 let. Je to muž, který s námi pochoduje od prosince, vždycky vyzbrojený megafonem, do kterého neúnavně křičí: „Macron do vězení“. Nejmladší byl třináctiletý školák, který na naši demonstraci poprvé narazil na konci listopadu, když jel na skútru směrem na Champs. Žluté vesty se staly jeho druhou rodinou.

Byli tam lidé ze všech částí společnosti, ze všech světů – kromě energických kádřů. Jsme různorodý dav, který spojuje ty, o nichž se zdálo, že je nic nespojuje. Ve francouzské společnosti není jiné takové úspěšné směsi populace. Žluté vesty jsou noční můrou různých „odborníků“, v porovnání s nimi jsou vždy o několik kroků napřed a nelze je zařadit do nějaké kategorie. Dav je tak rozmanitý, tak nezařaditelný, že se zdá divný a dokonce i podezřelý.

„Ale kdo jsou tito lidé?“, ptá se divák. Jsou to lidé nastřevaní a idealisté, mnoho z nich v životě trpělo. Náš jediný

společný rys je touha po spravedlnosti. Brzy, ať už chcete nebo ne, námi už nebudete moci pohrdat.

Bylo to 37 sobot. A proč ne mnohem víc? Nebylo by nic směšného na tom, že žluté vesty pochodují svůj dvoustý víkend. Pokud to bude nutné k tomu, aby se systém zhroutil zevnitř, uděláme to.

„Pracujte, konzumujte a držte hubu!“ To je magická formula, která shrnuje naši společnost. Chtějí občany, kteří se chovají jako hodné děti... Ale žluté vesty odmítají tento příkaz dodržovat. Vědí, že žijí ve světě, který už nemůže dál pokračovat. Nebojujeme jen kvůli pár euro navíc na výplatní pásce, ale také proti systému, který ničí naši planetu.

Když je váš dům v plamenech, nezůstanete přece doma.

Tento podzim slibuje, že bude velmi horký. Pod heslem: „Konec světa, konec měsíce. Stejní viníci, stejný boj“, se již teď datum sobota 21. září ohlašuje jako nový vrchol hnutí. Doufejme, že se při této 45. sobotě uskuteční všude velké demonstrace.

37. Ano, léto končí. O tom již není pochyb. A pokud měla ona 37. sobota zvláštní význam, byl to fakt, že se zrodilo něco nepotopitelného.

Bud'me hrdí na to, co jsme!

Zdroj ve francouzštině: <https://www.facebook.com/Lacabanedesgiletsjaunesplacedesfetes/posts/581989765538884/> # [lacabanejaune@riseup.net](https://www.facebook.com/Lacabanedesgiletsjaunesplacedesfetes/posts/581989765538884/)

***Nechceme, aby nám vládl Macron ani nikdo jiný,
nechceme, aby se nám vládlo!
Žluté vesty proti státu***

NEKOLIK PÍSEŇ

„Na kruhovém objezdu“

píseň pro pokračování hnutí

All Na kruhovém objezdu
Jsou ženy a muži
Kteří nosí žluté vesty
A blokují onen kruhový objezd
Na kruhovém objezdu
Visí transparenty
A na nich stojí „nemáme už nic“
Nejsou napsané jako letáky
Na zemi na kruhovém objezdu
Leží žena, která umírá
První ráno
Strach a vztek
Ale na kruhovém objezdu
Jsme to nezabalili
Nic jsme neodstranili
A nevzdáme to

Kolem kruhového objezdu
Mluvíme o potížích
Jak si v zimě zatopit
A o čekání na jaro
A o nákupech v Lidlu
Které nás stojí celé jmění
Jako kdyby to bylo něco extra
Živit své děti
A pak je tu to, co nás zabíjí
Práce, z které je nám na blití
Když si pomyslí, že Marie
Její peníze nestačí

V sedmdesáti čtyřech letech
Distribuuje reklamní letáky
Tři metry krychlové letáky
Platí ji čtvrtinový úvazek

Je fakt, že na kruhových objezdech
Vlaje vlajka Francie
Myslíš si, že je to obrana
V těchto nejistých časech
Ale tahle Francie
Nás zmlátila obušky
A pak taky od časů zákopů
Zrazuje naši důvěru
Francie, to je diskurs
Ve službách impéria
Vždycky bude zrazovat
Musíme se připravit na nejhorší
Francie je překážka
Mezi proletáři
Jako kdyby se otroctví
Mohlo zastavit na hranicích

Začali jsme na kruhových objezdech
Přidali jsme se ke stávce
Stávce, která roste
Stávce, která posiluje
Už nás nejsou tisíce
Kdo blokují kruhové objezdy
Jsou nás miliony
Už nás nic nezadrží
Zmocnili jsme se přístavů
A držíme ulice
Moc mizí
Už nám nenahání strach
A při dobývání nebe
Zdravíme hvězdy
A smějeme se a brečíme
Stávka navždy
Začalo to na kruhových objezdech
Začalo to na kruhových objezdech
Začalo to na kruhových objezdech

Píseň Edith Piaf podle Žlutých vest

Musíme mu useknout hlavu
Řekl by, myslím, Danton
Pokud jsem pochopil koncept
To je revoluce
Kašle na celý svět
A jedná jako král
Vyhladit srdce Francie
Proto ho tam jeho páni dosadili

Poplatky a daně, máme obojí
Pro nás nic a pro ně všechno
Makej jako otrok, ubohý žebráku
Nejsi tu proto, abys byl šťastný
Chce, abychom zachránili planetu
Čína a USA se tomu smějí

Oni si z toho nic nedělají
To tvůj Renault Clio je přece ten problém

Kontejnerové lodě na moři
Všechna ta letadla ve vzduchu
Dokonce i krávy, co prdí na zemi
Nafta je až daleko za tím
Když vezmeme v úvahu, že Castaner
Se vozí ve vrtulníku
CO2 je škodlivý
Mají nás za blbce, to je jisté

Tak
Musíme jim useknout hlavy
Jak by řekli lidi za starých časů,

Už to nejde, to je hloupé
My nepíšeme zákony
My se topíme v dluzích
Do konce měsíce zbývá ještě dlouhá doba
Už nemáme chleba, to je hloupé
O brioškách ani nemluvě

Viděl jsem Benallu, jak běží okolo
Jaké pěkné talíře
Tam u bazénu
Někteří lidé si z toho nic nedělají
Musíme jim useknout hlavy
Řekl by, myslím, Robespierre
Revoluce je skvělá
To nás učili ve škole

I když Macron nechce, jsme tu

Jsme tu, jsme tu
I když Macron nechce,
Jsme tu
Za čest pracujících
A za lepší svět
I když to Macron nechce
Jsme tu

Probouzím se s těžkým srdcem
Nevím, jestli se dnes večer vrátím domů
Útok gumovými projektily
Brutální zatýkání
Ale to nás nezastaví

Jsme tu, jsme tu
I když Macron nechce,
Jsme tu
Za čest pracujících
A za lepší svět
I když to Macron nechce
Jsme tu

Je jedna hodina, jsem na cestě
Vracím se ke své rodině zvané vesty
Bránit naši čest
Zpíváme s rukama na srdci
I když to Macron nechce
Jsme tu

Jsme tu, jsme tu
I když Macron nechce,
Jsme tu
Za čest pracujících
A za lepší svět
I když to Macron nechce
Jsme tu

Tady jsme, stojíme před vámi
A žádáme vás, abyste se k nám připojili
Všichni jsme bratři a sestry
Pojďme vybudovat lepší svět
Pro budoucnost těch, kteří přijdou po nás

Jsme tu, jsme tu
I když Macron nechce,
Jsme tu
Za čest pracujících
A za lepší svět
I když to Macron nechce
Jsme tu

----- Stahujte tato videa přímo z našeho blogu: <https://www.autistici.org/tridnivalka/zlute-vesty-nekolik-pisni/> -----

Žebráci

Ve svých zmuchlaných žlutých vestách
Šli protestovat
V chladném časném ránu
Žebráci...

Vycházeli každý den v týdnu,
Aby křičeli: „Dost!“
Bojovali za lepší život,
Žebráci.

Bojovali proti bídě,
Už nechtěli mlčet,
Nežádali ráj,
Jen aby jim někdo porozuměl.

Ve svých zmuchlaných žlutých vestách
Pacifisté, ale odhodlaní
Blokovali celé oblasti,
Žebráci...

V noci pokračovali v blokádě
Na kruhových objezdech a na mýtných
branách.
Už nechtěli klopit oči,
Žebráci.

Nikdy nebylo tolik lidí, kteří by
Požadovali rezignaci
Všech těch pokřivených politiků,
Hnusáků

Ve svých zmuchlaných žlutých vestách
Nesli v sobě Francii zapomenutých
Konečně je bylo trochu vidět,
Žebračky...

Společně zpívali písně
A bylo v nich všechno, buržoazie, šéfové,
Refrén „Macrone rezignuj!“
Na plné pecky!

Už nechtějí televizi BFM
Všechna ta spoutaná média
Zasévající strach, rozdělení...
To je jejich poslání.

Nemůžu uvěřit, že strávili roky tím
Že bez zdráhání platili.
Bylo na čase, aby otevřeli oči,
Obě.

Kdybys byl chytrý, mohl bys
Uklidnit hněv a hlad
Těch, kteří přicházeli s prázdným žaludkem,
Žebráci.

Ale ty jsi tak pohrdavý
Nemáš dostatečně velké srdce, abys tam mohl
Všechny ty lidi dostat.
To je vše.

Když o tom všem přemýšlím, říkám si,
Ať žije skutečná demokracie.
Do té doby už nebudou chodit,
krokem...

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, tříďe buržoustů, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracovní lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojné krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snaha (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizovaní občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tváří“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útaku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útaku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujících, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřítomného poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a nejuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zatehnout revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.